

PDFஇஸ்லாம்WEB

PDFஇஸ்லாம்TELEGRAM

படியுங்கள்!
சீரியுங்கள்!!
அப்துர்-றஹீம்

படியுங்கள்! சிரியுங்கள்!!

ஸ்தாயத்

புக் ஸ்டால்,
பெரதக்குடி.
614 103

206

அப்துல்-ஹமீம்

காஜியார்
புக் டிப்ளோ
தஞ்சாவூர்.

வெளியிடுவோர்:

சுலைமான்யா பப்ளிஷர்ஸ்

மஃமூர் சென்டர், முதல் மாடி,
81. அங்கப்பன் தெரு, சென்னை - 600001,
போன்: 517396 தபால் பெட்டி: 1886

முன்னுரை

என்னடா இது! இதுகாறும் அறிவு நூல்கள் பல எழுதி வந்த நம் ஆசிரியர் இம்மாதிரியான நூல்கள் எழுத தொடங்கி விட்டார் என்று நீங்கள் உங்களின் உள்ளின் உள்ளே எண்ணுவது இதோ! என் செவிகளில் ஒலி செய்கிறது. நீங்கள் இப்படி எண்ணுவது இயல்பே யாகும். அதற்காக உங்களை நான் குறைகூறவில்லை. மாறாக பாராட்டவே செய்கிறேன். என் மீதும் என் எழுத்தின் மீதும் தீங்கள் கொண்டுள்ள நன்மதிப்புக்காக. ஆனால் இந்நூலை நான் எழுதியதே இது எனக்கு ஒரு மருந்துபோன்றும், முனைக்கு ஓய்வு போன்றும், உரையாடலுக்கு உப்பு போன்றும் விளங்க வேண்டும் என்பதற்கே யாம். நான் ஆப்ரஹாம் லிங்கனின் வரலாற்றைப் படித்து வரும்பொழுது அவன் விகட நூல் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு படித்துப் படித்துச் சிரித்துக்கொண்டும், தன் நண்பர்களுக்கும் அதனைப் படித்துக் காட்டிச் சிரித்துக் கொண்டும் இருப்பான் என்றும் படித்துள்ளேன். “என்மீது இரவு பகலாக இவ்வளவு சுமைகள் ஏற்றப்பட்டிருக்கும்பொழுது நான் சிரிக்கா விட்டால் சாகத் தான் வேண்டும்” என்று கூறிச் சிரித்தான் அவன்.

இதேபோன்று காந்தியடிகளும், “நான் சிரித்துச் சிரித்து என்னுடைய கவலைகளின் கொடு முனையை மழுக்காவிடின் நான் எப்பொழுதோ செத்திருப்பேன்” என்றும் கூறினார். இவ்வாறு கவலையை வெல்வதற்கும் நீண்ட நாள் வாழ்வதற்கும் சிரிப்பு ஓர் அருமருந்தாக

உள்ளது. எனவே இந்நூலைக் கவலைக்கு மருந்து என்று கூறினும் பொருந்தும். எனவே இது மக்களுக்கு நலன் பயக்கும். இதனால் மக்கள் பலன் பெறுவர் என்ற நன்னோக்கத்துடனேயே இதனைத் தொகுத்து எழுதியுள்ளேன். பெரும்பாலும் பெரியவர்களின் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த சுவையான நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பே இது. பல நூறு சுவையான நிகழ்ச்சிகளில் கடைந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு நூறு சுவையான நிகழ்ச்சிகளின் அழுத்தத் திரளே இது.

இவற்றில் சில வாய்ச் சிரிப்பையும் மற்றவை அதைவிட ஆழமான, உள்ளச் சிரிப்பையும் நல்குவன. எனவேதான் இந்நூலுக்கு, ‘‘படியுங்கள்! சிரியுங்கள்!’’ என்று பெயரிட்டுள்ளேன். இப்பொழுது நூல் உங்களுடையது. படியுங்கள்! சிரியுங்கள்!!

— அப்துர்-றஹீம்

படியுங்கள்! சிரியுங்கள்!!

உணவுப் பஞ்சம் ஏன்? -

1

ஜி. ௭௧. செஸ்டர்டன் ஒரு சிறந்த ஆங்கில எழுத்தாளர். அவருக்குத் தடித்துப் பெருத்த உடம்பு இருந்தது. ஒல்லியாய் இருப்பவர்களையே அவருக்குப் பிடிப்பதில்லை. எல்லோரும் தம்மைப்போல் தடித்துப் பெருத்திருக்க வேண்டுமென விரும்புவார் அவர். தம்முடைய தடித்த உருவம் பற்றி அவருக்கு ஓரளவு பெருமை இருந்தது என்கூடக் கூறலாம்.

ஒருமுறை அவர், “பாதி ஞானி, பாதி கோமாளி” என்று பெயர் பெற்றிருந்த நாடக ஆசிரியர் ஜார்ஜ் பெர்னார்ட்ஷாவைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தார். பெர்னார்ட்ஷாவோ மிகவும் ஒல்லியானவர். செஸ்டர்டன் சும்மா இருப்பாரா? “நீங்கள் நம் நாட்டிற்கே அவமானம் தேடித்தருகிறீர்கள். உங்களைக் காண வரும் அயல் நாட்டவர்கள் நம் நாட்டைப் பற்றி நிச்சயமாகக் கேவலமாய்க் கருதிக்கொள்ளுவார்கள்” என்றார் அவர்.

“எப்படி?” என்று கேட்டார் பெர்னார்ட்ஷா அளவற்ற வியப்புடன்.

“நீங்கள் எப்பொழுது பார்த்தாலும் ஒல்லியாகவே இருக்கிறீர்கள். ஒரு முறைகூட உங்களுக்குச் சதை பிடித்து நான் பார்க்கவில்லை. உங்களை எவனாவது ஓர் அயல் நாட்டான் வந்து பார்ப்பானானால் அவன் நம் நாடு முழுவதையும் பஞ்ச நாடு, பட்டினி நாடு என்றுதான் எண்ணிக் கொள்ளுவான்.”

உடனே பெர்னார்ட்ஷா பதில் கூறினார்: “அந்தக் கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம். அதற்கான காரணத்தை உங்களைக் கண்டதுமே தெரிந்துகொண்டு விடுவான் அவன்.”

மார்க் ட்வெய்னும் மத போதகரும்

2

நகைச் சுவையுடன் எழுதுவதிலும் பேசுவதிலும் நானிலப் புகழ் பெற்றவர் மார்க் ட்வெய்ன். அவர் ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை பிரார்த்தனை புரிவதற்காக மாதாகோயில் ஒன்றிற்குச்

சென்றிருந்தார். பிரார்த்தனை முடிந்தது. போதகரும் தம் சொற்பொழிவை முடித்துக் கொண்டுவிட்டார்.

அங்கோர் மூலையிலிருந்து எழுந்த மார்க் ட்வெய்ன் போதகரை அணுகி, “ஐயா!” என்றார் அமைதியாக.

“ஏன்?” என்கிறாற்போல் போதகர் அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“இன்று நீங்கள் புரிந்த சொற்பொழிவு நீங்களாகச் சொந்தமாகத் தயாரித்ததுதானே?”

“ஆம். அதில் என்ன ஐயம் உங்களுக்கு?”

“இல்லை... உங்கள் சொற்பொழிவை சொல்லுக்குச் சொல் இன்னொரு புத்தகத்தில் பார்த்தேன்... அதனால் தான்....” மார்க் ட்வெய்ன் முடிக்கக்கூட இல்லை.

“என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று பதறிப்போய் விட்டார் போதகர்.

“ஒன்றுமில்லை. உங்கள் சொற்பொழியை சொல்லுக்குச் சொல் இன்னொரு புத்தகத்திலே பார்த்தேன் என்கிறேன்.”

“இன்று நான் செய்த சொற்பொழிவு நானே சொந்தமாகத் தயாரித்தது. நீங்கள் சொல்லுவதை நான் நம்பவே முடியாது.”

“புத்தகத்தையே கொண்டு வந்து காட்டினால்....”

“எங்கே, கொண்டு வந்து காட்டுங்கள், பார்க்கலாம்.”

“கொஞ்சம் பொறுங்கள்” என்று கூறிச் சென்ற மார்க் ட்வெய்ன் அவ்வளவு விரைவாக வந்து விடுவார் என்று போதகர் எதிர் பார்க்கவேயில்லை.

மார்க் ட்வெய்னின் கையிலிருந்த தடித்த புத்தகத்தை பாய்ந்து பற்றிப் பிரித்த போதகரின் விழிகள் மார்க் ட்வெய்னை நோக்கின. அவற்றில் முன்பிருந்த கடுகடுப்பு இருக்கவில்லை. அதற்கு மாறாகக் களிவு இருந்தது. அதற்குக் காரணம், அவர் கையிலிருந்தது ஓர் அகராதி.

சிரியுங்கள்

அறிவியல் அறிஞரின் அச்சம்

பூனாவில் மாநாடு ஒன்று நடந்தது. அதில் கலந்துகொள்வதற்காக நோபல் பரிசு பெற்ற அறிவியல் அறிஞரான சர். சி. வி. ராமன் சென்றிருந்தார்.

அதில் மத்திய அரசாங்க அமைச்சர் ஒருவர் பேசும்போது, “இந்த நாட்டில் இனிமேல் எவரையும் பட்டினியாலோ, பசியாலோ இறக்கவிட மாட்டோம்” என முழங்கினார்.

அவருக்குப் பின் பேசிய மருத்துவர் ஒருவர், “இனிமேல் நாங்கள் நோயாலோ, நொடியாலோ எவரையும் இறக்கவிட மாட்டோம்” என்று கர்ஜித்தார்.

அடுத்துப் பேச வேண்டியவர் சர். சி. வி. ராமன். அமைதியாக எழுந்தார் அவர். எல்லோர் பார்வையும் அவர் பக்கமே திரும்பியது. “அமைச்சர் அவர்கள் எவரையும் இனிமேல் பசியாலோ, பட்டினியாலோ இறக்க விடமாட்டோம் என்றார்கள். மருத்துவர் அவர்களும் இனிமேல் எவரும் நோயால், நொடியால் இறக்கக்கூடாது என்றார்கள். இவர்கள் இருவரும் பேசியதைக் கேட்டபின் எனக்கு ஓர் அச்சமே ஏற்பட்டுவிட்டது” என்று சொல்லிவிட்டுச் சற்று நின்றார் சர். சி. வி. ராமன்.

அதற்குள் அங்கிருந்தோர் அனைவர் மனத்திலும் “இந்த அறிவியல் அறிஞருக்கு அப்படி என்ன அச்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது?” என்று பலத்த ஐயமே ஏற்பட்டுவிட்டது. “என்ன கூறப் போகிறார்?” என்று எல்லோரும் அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்கள்.

சர். சி. வி. ராமன் புன்முறுவலுக்கிடையே சொன்னார்: “எனக்கு ஏற்பட்ட அச்சம் இவர்கள் இப்படிச் செய்துவிட்டார்கள் என்றால் நாம் எப்படிச் சாவது என்பதுதான்.”

கலைவாணரும் இசைவாணரும்

4

தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த நகைச்சுவை நடிகராக இருந்த கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்களின் வீட்டில் ஒரு திருமணம் நிகழ்ந்தது, அதில் பிச்சையப்பா

அவர்கள் நாதஸ்வரக் கச்சேரி செய்தார். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கச்சேரி களைக் கட்டி ஆங்கிருந்தோர் உள்ளங்களை யெல்லாம் கட்டிவிட்டது. பிச்சையப்பா அமுதத் தாரையாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தார். இசைக் கனியைப் பிழிந்து செவிகளுள் கொட்டுகிறாற்போல் உணர்ந்து உளம் சிவிர்த்தனர். ஆங்கிருந்தோர் அனைவரும்.

என். எஸ். கிருஷ்ணன் வருவோரை வரவேற்றுக் கொண்டும் போவோர்க்கு விடை கொடுத்துக் கொண்டு மிருந்தாலும் பிச்சையப்பாவின் நாத வெள்ளத்தில் மூழ்கித் திளைக்காதிருக்க வில்லை. வேலையினிடையிலும் அவர் தலை சிறிதும் லயம் தவறாமல் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

இசைவாணர் இசைப் பொழிவை நிறுத்தப்போகிறார் என்று எப்படித் தெரிந்து கொண்டாரோ கலைவாணர். வேகமாய் இசைவாணர்முன் சென்று பணிவோடு நின்றார்; “பிச்சையப்பா! இன்னும் கொஞ்சம் பிச்சையப்பா!” என்றார் தம்கைகளை ஏந்திக்கொண்டு.

விநோதம் செய்த விகடம்

5

இங்கிலாந்து நாட்டின் புகழ்பெற்ற வழக்கறிஞர்களுள் ஒருவரான சர் ஜான் ஸ்ட்ரேஞ்சு என்னும் திருவாளர் விநோதம் அவர்கள் ஒருநாள் தாம் இறந்ததும் தம்முடைய கல்லறை மீது என்ன வாசகம் எழுதி வைக்கலாம் என்று தம் மனைவியுடன் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார். “நான் இறந்தபின் என் கல்லறைமீது ஆடம்பர அலங்காரம் எதுவும் செய்யவேண்டாம். எல்லாமே மிகவும் எளிமையுடனிருக்க வேண்டுமென்பதுதான் என் விருப்பமாகும்” என்றார் அவர் உறுதியாக.

“என்ன இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்றார் அவர் மனைவி.

“ஆம். என்கல்லறை மீது என் பெயரைக்கூடப் பொறிக்க வேண்டாம். ஆனால் ஒரேயொரு வரி மட்டும் பொறித்து வையுங்கள். அதுபோதும்”.

“எப்படி?”

“அதாவது, “எப்பொழுதும் உண்மையே பேசிய ஒரு வழக்கறிஞர் இங்கு உறைகிறார்” என்று மட்டும் பொறித்து விட்டால் போதும்”.

“அன்பே! நீங்களோ பெரிய வழக்கறிஞர் பேரும் புகழும் பெற்றவர். உங்களுக்கு ஏற்றாற்போல் வாசகம் அமைத்திருக்க வேண்டாமா? நீங்கள் கூறுகிறபடியே செய்து விடுகிறோம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அங்கு யார் உறைகிறார் என்று எப்படித் தெரிந்து கொள்வது?” என்று அவர் மனைவி கேட்டார்.

“எப்படித் தெரியாமல் போகும்?” என்று கேட்டார் திருவாளர் விநோதம்.

“நீங்கள் தாம் சொல்லுங்களேன்” என்றார் அவர் மனைவி.

“ஆங்கு எழுதப்பட்டிருக்கும் வாசகத்தைப் பார்த்துவிட்டு இது விநோதம்தான் என்று கூறாமல் போகமாட்டார்கள் மக்கள், நீ பாரேன்” என்றார் அந்த வழக்கறிஞர் பரிதாபமாகப் பார்த்ததம் மனைவியை நோக்கி.

சீனாவில் காந்தியடிகள்

6

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்ததும், அப்பொழுது திருவாங்கூர் திவானாயிருந்து ஓய்வு பெற்றிருந்த சர். சி. பி. ராமசாமி ஐயர் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு நல்லெண்ணத்தாதுக் குழு சீனா சென்றது. அவர்களுக்கு சீனாவில் அமோக வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. எப்பக்கம் திரும்பினாலும் “மகாத்மா காந்திக்கு ஜே” என்னும் முழக்கங்களே கேட்டன.

சர். சி. பி. ஐயர் அவர்களுக்கு அவற்றை கேட்டு அளவற்ற வியப்பு ‘நம் மகாத்மா மீது இந்த மக்களுக்கு அவ்வளவு மதிப்பு உண்டா? அவரைப் பற்றி திறையந்தான் அறிந்திருப்பார்கள் போலும்’ என்று எண்ணிக் கொண்டார் அவர்.

அன்று அவர்களுக்கு ஒரு பள்ளியில் வரவேற்பு. ஐயரும் அவர்கூடச் சென்றவர்களும் பள்ளிவந்து சேர்ந்தபோதும் அதே முழக்கம்தான். மகாத்மா காந்திக்கு ஜே! மகாத்மா காந்திக்கு ஜே !!

சி. பி. ஐயர், இன்று இதைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணினார். அங்கு நின்று கொண்டிருந்த சீனச் சிறுவன் ஒருவனை அழைத்து, ‘தம்பி!’ என்று அவன் முதுகில் இதமாகத் தட்டிக் கொடுத்தார். “மகாத்மா காந்திக்கு ஜே” என்று முழங்கினாயே அந்த மகாத்மா காந்தி யார், சொல்பார்க்கலாம்” என்று கேட்டார்.

“இது தெரியாதா உங்களுக்கு!” என்று பையன் சட்டெனக் கேட்கவும் சி.பி. ஐயர் அவர்களுக்கு, ‘ஏன்டா கேட்டோம் இந்தக் கேள்வியை’ என்றாகிவிட்டது.

“சும்மா சொல் தம்பி, பார்க்கலாம்!” என்றார் அவர்.

“அவர் தாமே ஒற்றைக் கையாலேயே இருபது வெள்ளையர்களை ஒங்கி அடித்து ஒருங்கே கொன்றவர்” என்றானே பார்க்கலாம் அந்தச் சிறுவன்.

சி.பி. ஐயர் அப்படியே அயர்ந்து போய்விட்டார்.

நரகமும் சுவர்க்கமும்

7

அப்பாஸியக் கலீபாவான ஹாருன் அர் ரஷீது அவர்களின் அவைக் களத்தில் நகைச்சுவைப் புலவராயிருந்தவர் அபூநவாஸ். அவரின் நாவன்மையையும், நகைச் சுவையையும் அரபு அவனி முழுவதுமே நன்கறியும்.

எல்லாரையும் தம் நகைச் சுவையால் சிரிக்க வைத்த அவரைப் பிணி தன் வலையில் சிக்க வைத்துவிட்டது. அபூநவாஸ் இறப்புப் படுக்கையில் கிடந்தார். மருத்துவர்கள் அனைவரும் கைவிட்டு விட்டார்கள்.

அப்பொழுது அவரை நண்பர் ஒருவர் பார்க்க வந்தார். அபூநவாஸின் நண்பர் என்றால் அவரிடமும் நகைச் சுவை இல்லாமலிருக்குமா? அந்நிலையிலும் ஏதாவது விகடம் செய்து பார்க்கவேண்டும் என்று தோன்றியது அவருக்கு. அபூநவாஸின் அருகில் போய், “பிழைத்துக் கொள்வீர்கள். பயப்படாதீர்கள்” என்றார்.

“இனிமேல் முடியாது” என்கிறாற்போல் தலையசைத்தார் அபூநவாஸ்.

“அவ்வாறாயின் அங்கு என் தந்தையாரைக் கண்டால் என் சலாம் சொல்லுங்கள்” என்றார் நண்பர். அவரின் தந்தையார் ஏற்கெனவே இறந்துவிட்டவர்.

அபூநவாஸ் இறப்பு நிலையையே மறந்துவிட்டார். கண்களில் கேலி மின்னியது. இதழ்களிலே இள நகையுடன், “நான் சொர்க்கத்திற்கல்லவா செல்லுகிறேன்” என்றார். அமைதியாக.

கொள்கையும் மனைவியும்

பேராசி விக்டோரியாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரிகளாயிருந்தவர்கள் பெஞ்சமின் டிஸ்ரேலியும் வில்லியம் கிளாட்ஸ்டனும். இருவரும் பெரும் தலைவர்கள். வாக்கு தயமும் வாசாலகமும் பொருத்தியவர்கள். இங்கிலாந்து நாட்டின் அவ்விரு பெருந்தலைவர்களுக்கிடையில் ஒற்றுமை தான் இல்லாதிருந்தது. கருத்து வேற்றுமை இருவரையும் தன்கு பிரித்து வைத்திருந்தது. எனவே இருவரும் கீரியும் பாம்பு மாகவே இருந்து வந்தார்கள்.

ஒருநாள் இருவருக்குமிடையே பலத்த வாக்கு வாதம், கிளாஸ்டன் மிகவும் சூடாகிவிட்டார். அவருக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் என்ன பேசுகிறோம் என்றே அவர் விளங்கிக்கொள்ளவில்லை. “நீர் என்ன சொல்லுகிறீர் என்றே எனக்குப் புரியவில்லை. நிச்சயமாக நீர் மக்களைத் தவறான வழியில்தான் அழைத்துச் செல்கிறீர். அதற்கான பலனை நீர் அனுபவிக் காமல் தப்ப முடியாது. நான் சொல்லுகிறேன், நீர் பாரும், நீர் ஒருநாள் தூக்கிவிடப்படுவீர் அல்லது பெண் நோய் கண்டு சாவீர்” என்று டிஸ்ரேலியைப் பார்த்துக் கத்தினார்.

அவ்வளவுதான் டிஸ்ரேலி கிளம்பிவிட்டார். “அப்படி நான் சாவதும் உம் கொள்கையைத் தழுவுவது அல்லது உம் மனைவியைத் தழுவுவதைப் பொறுத்திருக்கிறது” என்றாரே பார்க்கலாம்.

கிளாஸ்டன் மறுவார்த்தை பேசவில்லை.

மார்க் ட்வெய்னின் சோம்பேறித்தனம்

10

மார்க் ட்வெய்ன் அப்பொழுது ஓர் இளைஞர். வேலை தேடி அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தார். இறுதியாக சான் பிரான்சிஸ்கோ கால் என்னும் பத்திரிகை அலுவலகத்தில் அவருக்கு ஒரு வேலை கிடைத்தது. அரிதாய்க் கிடைத்த வேலையல்லவா? மார்க் ட்வெய்ன் நன்றாகத்தான் செய்து வந்தார். அங்கு வந்து ஆறு மாதங்களும் ஆகிவிட்டன.

ஒருநாள் அவர் தம்மறையில் அமர்ந்து அலுவல் புரிந்து கொண்டிருக்கும்போது ஊழியன் ஒருவன் வந்து ஆசிரியர் அழைப்பதாகக் கூறிச் சென்றான்.

ஆண்டு விழா கூட்டம் தொடங்கியது. தலைமையுரை யாற்ற என். எஸ். கிருஷ்ணன் எழுந்தார். கலைவாணரின் பேச்சு கற்கண்டைப்போல் இனிமையுடையதல்லவா? எல்லோ ரும் அவரையே பார்த்தார்கள்.

என். எஸ். கிருஷ்ணன் தம் பேச்சைத் தொடங்கினார்: “உங்களின் சங்கச் கூட்டத்திற்கு தலைமை வகிக்கும் வாய்ப் புக் கிடைத்ததில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். உங்களைப் போல் நல்ல உள்ளம் பெற்ற மக்களிடையிலிருப்பதில் நான் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியடைபவன். நானும் எங்கெல்லாமோ சுற்றியிருக்கிறேன். ஆனால் உங்களைப்போல பரந்த நோக் கும், பெருங்குணமும் பெற்ற மக்களை நான் பார்த்ததில்லை, எங்குப் பார்த்தாலும் இந்தக் காலத்தில் பொறாமையும் பூச லுமே நிலவக் காண்கிறோம். ஆனால் நீங்கள் மட்டும் எளிமை யும் இனிமையும் உள்ள மக்களாய் என்றும் இருந்து வருகிறீர் கள். எல்லோரும் நல்லாயிருக்கவேண்டும் என்னும் எண்ண மும் உங்களிடம்தான் இருக்கிறது.

“உங்களிடம் எனக்கு நிரம்பப் பிடித்தது இதுதான். நீங் கள் வண்டியில் யார் ஏறினாலும் சரி, நீங்கள் சொல்லக் கூடிய முதல் வார்த்தை, “முன்னுக்குவாங்கோ! முன்னுக்கு வாங்கோ!” என்பதுதான். இந்தக் காலத்திலே யார் இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்?”

ரஷ்யாவில் ஜனநாயகம்

12

இரண்டாவது உலகப் போர் முடிந்து ஓரிரு ஆண்டுகளி ருக்கும் ரஷ்யாவில் ஸ்டாலினும் அமெரிக்காவில் ட்ரூவனும் பதவியிலிருந்த சமயம், அமெரிக்க, அந்நிய நாட்டு மந்திரி பயர்ன்ஸும் ரஷ்ய வெளிவிவகார மந்திரி மாலடோவும் ஜன நாயகம் பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது அமெரிக்க அந்நிய நாட்டு மந்திரி சொன் னார் “ரஷ்யாவில் இப்பொழுது நீங்களெல்லாம் ஜன நாயகம் என்னும் சொல்லின் பொருளையே மறந்துவிட்டிருப்பீர்கள். ஆனால் நாங்கள் அப்படியல்ல. அமெரிக்காவில் நாங்கள் அதனை அப்படியே பின்பற்றி வருகிறோம். எல்லாவிதமான சுதந்திரங்களும் அங்கு எங்களுக்கிருக்கின்றன. இப்பொழுதே நான் ஒரு விமானத்தில் ஏறிகொண்டு வாஷிங்டன் செல்ல

லாம். அங்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும் நேராக வெண்மாளிகைக் குச் சென்று ஜனாதிபதியைச் சந்தித்து அவர் முகத்திற்கு நேரேயே ‘ட்ருமன்! நீர் ஒரு முட்டான்’ என்று கூறலாம். அப்படி கூறியதற்காக ட்ருமன் ஒன்றும் என் தலையை வாங்கி விட மாட்டார்.”

பயர்ன்ஸ் கூறியதைக் கேட்டதும் மாலடோவ், “ரஷ்யாவில் நாங்களும் இதேவிதச் சுதந்திரம் பெற்றுத்தானிருக்கிறோம்” என்றார் சிறிதும் விட்டுக் கொடாமல்.

பயர்ன்ஸுக்கு ஒரே வியப்பு, “எப்படி?” என்று கேட்டார் அவர் மாலடோவைப் பார்த்து.

மாலடோவ் சொன்னார் : “இப்பொழுது நானும் ஒரு விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு மாஸ்கோ செல்லலாம். அங்கு போய்ச் சேர்ந்ததும் நேராகக் கிரம்ளினுக்குச் சென்று ஸ்டாலினைச் சந்தித்து அவர் முகத்திற்கு நேரேயே, “ட்ருமன் ஒரு முட்டான்” என்று கூறலாம். அவ்விதம் கூறியதற்காக ஸ்டாலின் ஒன்றும் என் தலையை வாங்கிவிட மாட்டார்”.

கோட்டையில் மௌலானா

13

அந்தரோத் தீவைச் சேர்ந்த சையிது முகம்மது மௌலானா சிறந்த மார்க்க மேதை; அத்துடன் நகைச்சுவையுமிக்கவர். அவர் ஒருமுறை சென்னை வந்திருந்தபோது கோட்டைக்குச் சென்றிருந்தார். அங்கு ஓர் அலுவலகத்தில் அவருக்கு வேலை.

படிகளில் தாம் ஏறினார் அவர்.

“ஐயோ, என் கால் போச்சே” என்று எவரோ கத்தினார். மௌலானா திரும்பிப் பார்த்தார்.

“ஏன் ஐயா, உமக்குக் கண் இருக்கிறதா? இப்படிக்காலை மிதித்து விட்டுப் போகிறீரே! என்று மௌலானாவைப் பார்த்துச் சீறினான் ஒருவன்.

“ஐயோ, தவறுதலாய்ப் பட்டுவிட்டது; மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் மௌலானா. அவருக்கு அளவற்ற மன வருத்தம், இப்படி மிதித்து விட்டோமே என்று.

“ஆனால், அவனோ அவரை மன்னிப்பதாயில்லை. “என்ன ஐயா தவறுதலாய்ப் பட்டுவிட்டது? தீச் சுட்டதுபோல் எரிகிறதய்யா கால்” என்றான் அவன் ஆத்திரம் அடங்காமல்.

“ஐயா! நான் வேண்டுமென்றே செய்யவில்லை. தெரியாமல் பட்டுவிட்டது. பெரிய மனது பண்ணி மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள், நடந்ததற்கு நான் நிரம்ப வருந்துகிறேன்.

“நீர் வருந்தினால் வருத்தம் தீர்ந்துவிடுமா, ஐயா!”

“வேறு நான் என்ன செய்யட்டும்? என் காலை வேண்டுமானால் நான் மிதித்ததேபோல் நீங்களும் மிதித்து விடுங்கள். ஆனால் ஒன்று; நான் தெரியாமல்தான் மிதித்தேன், நீங்களும் தெரியாமல்தான் மிதிக்க வேண்டும்.” அமைதியாகக் கூறினார் மௌலானா.

எதிரே நின்றவனுக்கோ என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

வல்லரசுகளுக்கு வால் பிடிப்பவர்

14

இரண்டாவது உலகப் போருக்குப் பின் இத்தாலியில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பெரும் பலம் பெற்றது. அது ஆட்சிக்கு வந்து விடும் என்று கூடக் கூறப்பட்டது. அதனை இவ்வளவு வலிமையுற வளர்த்தவர் டோக்லியட்டி என்பவராவார். அவருக்கு இத்தாலியப் பிரதம மந்திரியான சிடோடி காஸ்பெரியைக் கண்டாலே பிடிப்பதில்லை. இருவருக்கும் அவ்வளவு பரம பகை. காஸ்பெரியை அமெரிக்காவின் அடிமை என்று வருணிப்பார் டோக்லியட்டி.

ஒரு நாள் இருவரும் இத்தாலியப் பார்லிமெண்ட் கட்டடத்தின் முன் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். கருத்து வேறுபாடும் அதனால் கடும் பகையுமிருந்தாலும் எதிர்கட்சித் தலைவரைத் தாம் கௌரவியாது இருக்கக் கூடாது என்று எண்ணினார் இத்தாலியப் பிரதமரான காஸ்பெரி. எனவே டோக்லியட்டியைக் கண்டதும் அவருக்கு வணக்கம் செய்யும் முகத்தான் தம் தொப்பியை எடுத்தார்.

ஆனால் டோக்லியட்டியோ பதில் வணக்கம் புரிவதற்காகத் தம் தொப்பியைக் கழற்றாதது மட்டுமல்ல காஸ்பெரியை அவ

மானப்படுத்த வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் அவர் முகத்தில் அறைகிறாற்போல், “அந்நிய வல்லரசு ஒன்றுக்கு வால் பிடிக்கும் ஒருவருக்கு நான் வணக்கம் செலுத்த மாட்டேன்” என்றார்.

அதைக்கேட்டு காஸ்பெரி, “ஆனால் நான்—ஒருமுறை யல்ல இரண்டு முறைகூட வணக்கம் செலுத்துவேன்” என்று கூறிக் கொண்டே தம் தொப்பியை மீண்டும் எடுத்தார்.

பிறப்பும் இறப்பும்

15

கார்டன் அன்று காலை வந்த பத்திரிகையை எடுத்துப் பிரித்தவர்தாம் அப்படியே அதிர்ந்து போய் விட்டார். அதற்குக் காரணம் அன்றைய இறந்தவர் பட்டியலில் அவர் பெயரும் சேர்க்கப்பட்டிருந்ததுதான்.

“என்ன நினைத்துக் கொண்டான் என்னை!” என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்தவர் நேராகப் பத்திரிகைக் காரியாலயத்திற்கே சென்று, ஆசிரியர் அறையில் போய்த்தான் நின்றார். “என்ன ஐயா இது?” பத்திரிகையைத் தூக்கி ஆசிரியர் முகத்திற்கெதிரே எறிந்தார்.

“என்ன விஷயம், சொல்லுங்கள்!” என்றார் ஆசிரியர்.

“என்ன ஐயா சொல்லுவது, நீரே இறந்தவர் பட்டியலைப் பாரும”.

ஆசிரியர் பத்திரிகையைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அவர் முகம் சுருங்கியது. “நிரம்ப வருந்துகிறேன். மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். தவறுதலாகச் சேர்ந்து விட்டது. பத்திரிகை வேறு எல்லாம் வெளியேறி விட்டது”.

“மன்னிப்புக் கேட்பது ஒன்றுதான் நீர் செய்ய இயன்ற தெல்லாமா? அங்கே நாகாலியிலே உட்கார்ந்து கொண்டு பத்திரிகை வெளியாகி விட்டதே என்று கூறுவதற்கு மேலே ஒன்றும் செய்ய முடியாதா உம்மால்?” ஆத்திரத்துடன் கத்தினார் கார்டன்.

“அதற்கு மேலே நான் ஒன்றுதான் செய்யலாம்; நாளைக் காலையிலே வரும் பத்திரிகையிலேயே பிறப்புப் பட்டியலில்

ப.சி.—3

உங்கள் பெயரைப் போட்டுவிடுகிறேன், ஜாம், ஜாம் என்று புது வாழ்க்கையை தொடங்கிவிடுங்கள்.”

படுக்கையறைத் தனிமை

16

இந்தியாவின் கவிக்குயில் சரோஜினி தேவி அப்பொழுது ஐக்கிய மாகாண கவர்னராகப் பணியாற்றி வந்தார். இந்தியத் தலைநகரில் இராஜாஜி அவர்கள் இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் ஜெனரலாகப் பதவி ஏற்கப் போகிறார் என்று தெரிந்ததும் அந்தப் பெருவிழாவில் கலந்துகொள்ளுவதற்காக அவர் டில்லிக்கு பறந்து வந்தார்.

“பதவியேற்பு வைபவங்களெல்லாம் முடிந்தது, இராஜாஜி சரோஜினி தேவிக்கு அரசாங்க மாளிகையைச் சுற்றிக் காண்பித்தார். ஆங்கில ‘வைஸ்ராய்’கள் வாழ்ந்த அந்த அழகு மாளிகையின் ஒவ்வோர் அறையையும் பார்த்துக் கொண்டே அவர்கள் படுக்கையறை அருகில் வந்தார்கள்.

பார்த்தீர்களா, இந்த அறை எவ்வளவு பெரிதாக இருக்கிறது!” என்றார் இராஜாஜி.

“ஆம்!” என்றார் சரோஜினி தேவியும்.

“இங்குத்தான் நான் தனிமையாக வாழவேண்டியிருக்கிறது” என்றார் இராஜாஜி.

“அப்படியா?” என்று கேட்டுவிட்டு சரோஜினி தேவி சிரித்துக்கொண்டே கூறினார்: “இராஜாஜி அவர்களே! அரசியலில் நான் தங்களுக்குப் பல விதங்களிலும் உதவியிருக்கிறேன்தான். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் தங்களுக்கு உதவ என்னால் முடியாதே.”

கவர்னரின் தீண்டாட்டம்

17

ஒருநாள் வியோமிங்கின் கவர்னராயிருந்த ஹண்ட் சிறைச் சாலையொன்றிற்கு விஜயம் செய்தார். அங்கு அவர் சென்ற சமயத்தில் கைதிகளெல்லாரும் மாலை உணவிற்காகக் கூடியிருந்தார்கள்.

“ஏதாவது இவர்களுக்குக் கூறுங்கள்” என்றார் காவல் அதிகாரி கவர்னரைப் பார்த்து-

சிறையில் வைத்துத் தாம் பேசவேண்டியிருக்கும் என்று கவர்னர் ஹண்ட் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதுவரை அவர் தயார் செய்யாது எங்கும் பேசியதும் கிடையாது.” யோசித்தார் அவர். தயங்குவது சரியாகப் படவில்லை அவருக்கு. எனவே துணியை வரவழைத்துக்கொண்டு, ‘சகக் குடிமக்களே!’ என்றார் கைதிகளைப் பார்த்து.

“கொல்” என்ற ஒரே சிரிப்பு. “ஏன் சிரிக்கிறார்கள்?” என ஒருகணம் யோசித்தார் ஹண்ட். “சரிதான் கைதிகளைப் போய் எப்படிக் குடிமக்களே என்றழைப்பது? குற்றவாளிகள் என்று தீர்ப்புக் கூறப்பட்டதும் தான் அவர்கள் தம் குடி உரிமையை இழந்து விடுவார்களே. அதனால்தான் அவர்கள் சிரிக்கிறார்கள்”.

இவ்விதம் எண்ணிக்கொண்டு கவர்னர் ஹண்ட் கைதிகளைப் பார்த்து, “சகக் கைதிகளே!” என்று விளித்தார்.

அவ்வளவுதான். முன்னினும் உரத்த சிரிப்பொலி எழுந்தது. கவர்னருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “அட கடவுளே! இந்தப் படுபாவிகளை எப்படி அழைப்பதென்றே தெரியவில்லையே” என்று எண்ணினார்.

இதற்குள் கவர்னருக்கு வியர்த்து, விறுவிறுத்துவிட்டது. தமக்கேற்பட்ட பதற்றத்தில், “நல்லது, மனிதர்களே! உங்களை எப்படி அழைப்பது என்றே எனக்கு விளங்கவில்லை! போகட்டும். இங்கு நீங்கள் இவ்வளவுபேர் இருப்பதைக் காண நான் நிரம்ப மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்” என்று கூறி நகர்ந்தார்.

விநோதமான பதில்

18

சார்லஸ் லேம்ப் என்பவர் சிறந்த ஆங்கில எழுத்தாளர். அவர் உரைநடை உலகப் புகழ் பெற்றது. அத்தகைய சிறந்த எழுத்தாளர் தம் ஆயுளில் பெரும் பகுதியைக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஊழியத்திலேயே கழித்தார். அந்த அனுபவத்தை மிகவும் சுவையாக “ஈலியா கட்டுரைகள்” என்பவற்றில் அவர் எழுதியிருக்கிறார்.

சார்லஸ் லேம்ப் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்ததால் காலத்தில் அவரால் காரியாலயம் செல்ல இயலுவதில்லை. எப்பொழுதுமே அவர் காலம் தாழ்த்தியே செல்லுவார்.

இதனை அவருடைய மேலதிகாரி பல நாள் பார்த்து வந்தார். ஒருநாள் சார்லஸ் லேமப் காலம் தாழ்த்திக் காரியாலயத்துள் நுழைந்ததைக் கண்ட அவர், “ஏன் எப்பொழுது யார்த்தாலும் தாமதமாகவே காரியாலயத்திற்கு வருகிறீர்?” என்று கேட்டார்.

லேமப் சட்டென, “நான்தான் விரைவாகவே வீட்டுக்குப் போய் விடுகிறேனே” என்றாரே பார்க்கலாம்.

மேலதிகாரிக்கு ஆத்திரம்தான் வந்தது அந்தப் பதிலைக் கேட்டு. என்றாலும் அவரால் கூட சிரிப்பை அடக்க இயலவில்லை.

“ஏன் ஐயா, தாமதமாக வந்தால் விரைவாகப் போய் விடுகிறதா?” என்று கேட்டுவிட்டு, “உமக்கு நிரம்ப சௌகரியமாக்கத்தான் போய்விட்டது” என்று கூறி நகர்ந்தார்.

மார்க் ட்வெய்னின் வருத்தம்

19

ஒருமுறை மார்க் ட்வெய்னைக் கலிபோனியா நகர் மக்கள் தம்ஊருக்கு வந்து சொற்பொழிவு செய்யுமாறு கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதற்கிணங்கி மார்க் ட்வெய்னும் கலிபோனியா நகர் சென்றிருந்தார்.

அன்றிரவுதான் அவர் சொற்பொழிவு செய்யவேண்டும். காலை உணவு கொண்டதும், கூபரம் செய்து கொண்டால் தேவலை என்று தோன்றியது அவருக்கு. எவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அவர் ஒரு ‘சலூனை’ நோக்கி நடந்தார். சலூனிற்குள் நுழைந்ததும் அவரை வணக்கம் கூறி வரவேற்ற நாளிதன், “ஐயா! தாங்கள் இந்த ஊருக்குப் புதியவரோ?” என்று பணிவோடு கேட்டான்.

“ஆம் அப்பா! இந்த ஊருக்கு வருவது இதுதான் முதல் தடவை எனக்கு” என்றார் மார்க் ட்வெய்ன்.

“அப்படியோ? நிரம்ப நல்ல நேரத்தில்தான் வந்திருக்கிறீர்கள். இன்றிரவு எங்களுந் மார்க் ட்வெய்ன் பேசப் போகிறார் தெரியுமா உங்களுக்கு? அவசியம்போய்க் கேளுங்கள் ஐயா பேச்சை”.

“அப்படித்தான் அப்பா நானும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“டிக்கட் வாங்கி விட்டீர்களா?”

“இல்லை இன்னும் வாங்கவில்லை. போய் வாங்க வேண்டும்;”

“ஐயையோ ! இனிமேல் கிடைக்காதே. ஏற்கனவே எல்லாம் விற்பனையாகி முடிந்து விட்டதே!”

“அப்படியா?”

“ஆமாம், அவர் பேச்சைக் கேட்க வேண்டுமென்றால் நீங்கள் நின்று கொண்டுதான் கேட்க வேண்டும்.”

“ஒழிந்து போகட்டும், என்னைப்போலத் துரதிருஷ்டம் பிடித்த ஒருவன நான் ஒருபோதும் பார்த்ததே இல்லை ஐயா, எப்பொழுது பார்த்தாலும் சரிதான் அந்த மனிதன் பேசும் போது தான் நின்றுதான் தொலைக்க வேண்டியதிருக்கிறது.”

சோம்பேறி ரேண்டால்ப்

20

வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலின் தந்தையான ரேண்டால்ப் சர்ச்சில் ஒரு முறை தேர்தலில் நின்றார். அப்பொழுது அவர் இங்கிலாந்தின் நிதி மந்திரி. அவருக்கு பலத்த போட்டியிருந்தது. அவர் மனைவி நாடு நகரமெல்லாம் சுற்றி அவரை ஆதரிக்குமாறு மக்களைக் கேட்டுக் கொண்டு வந்தார்.

உட்ஸ்டாக்கிலிருந்த வீட்டிலொன்றில் நுழைந்தார் அவர். அங்கிருந்த தொழிலாளியைக் கண்டு தம் கணவரான ரேண்டால்ப் சர்ச்சிலுக்கு அவன் தன் ஓட்டைப் போடவேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டார்.

“அவனோ, “முடியாது” என்றான் முகத்தில் அடித்தற் போல்.

“ஏன் என் கணவருக்குப் போடமாட்டீர்கள் ஓட்டை?” ரேண்டால்ப் சர்ச்சிலின் மனைவி அமைதியாகக் கேட்டார்

மத்தியானம் வரை படுக்கையை விட்டெழாத ஒரு சோம்பேறிக்கு நனே எப்படி என் ஓட்டைப் போட முடியும் என்றான் அவன்.

“உங்களுக்கு எவரோ தவறான தகவல் தந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் நினைப்பதுபோல் அவர் ஒரு சோம்பேறி அல்லர். அவர் மனைவி நான். என் சொல்லைத் தாங்கள் தாராளமாக நம்பலாம். இந்த விஷயத்தில் என்னைவிடச் சரியான சாட்சி வேறு யாராகவும் இருக்க முடியாது.”

“எப்படி அம்மா நான் நம்புவது?” என்று கூறிய அந்தத் தொழிலாளி அவரையே விழுங்கி விடுவதுபோல் பார்த்தான். உண்மையில் அவள் ஓர் அழகான பெண்மணி.

“என்ன இந்த மனிதன் இப்படிப் பார்க்கிறான்?” என்று எண்ணிக்கொண்டே, “ஏன் நம்பக் கூடாது?” என்று கேட்டார் திருமதி ரேண்டால்ப் சர்ச்சில்.

“நீங்கள் என் மனைவியாயிருந்தால் நான் படுக்கையை விட்டே எழுந்திருக்க மாட்டேனே” என்றான் அவன் அவரையே பார்த்துக் கொண்டு.

லிங்கனின் விகடம்

21

ஆப்ரஹாம் லிங்கன் அமெரிக்கா பெற்றெடுத்த அரிய தவப் புதல்வர் ஆவார். அவர் இறந்த பின் இன்று அவர் சொல் இயேசுநாதரின் சொல்லுக்கு அடுத்தபடியாத அமெரிக் கரால் மதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அவர் வாழ்ந்தபோது அவரைப் பாராட்டியவரைவிட, பரிகசித்தவர்கள் தாம் அதிகம். அக்படிப் பரிகசித்தவர்களும் அவர் பகைவர்கள் அல்லர். அவருக்குக் கீழிருந்த மந்திரிகளும் அதிகாரிகளும் தாம்.

அவர்களுள் ஒருவன் தளபதி மேக்லிலான். அவனைத் தான் போரை வெல்லுவதற்கு லிங்கனும் நம்பியிருந்தார். நாடும் நம்பியிருந்தது. ஆனால் அவனோ ஒன்றிற்கும் உதவாதவனாயிருந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் அவனிடமிருந்து வந்த செய்திகளெல்லாம் தோல்விச் செய்திகள்தாம். “அதை வென்றோம் இதைக் கைப்பற்றினோம்” என்று ஒருமுறை செய்தி வந்திருந்தால்கூட லிங்கனின் மனம் ஆறுதல் அடைந்திருக்கும்.

“லிங்கனும் ‘‘முன்னேறு, கைப்பற்று!’’ என்று செய்திக்கு மேல் செய்தி அனுப்பிக் கொண்டதான் இருந்தார். ஆனால் அதையெல்லாம் சற்றும் பொருட்படுத்தாது தான் முன்

னேறாததற்கு தொண்டிச் சமாதானங்கள் அனுப்பிக் கொண்டு இருந்தான் மேக்லிலான்.

லிங்கனுக்கு ஆத்திரம் வேறு, ஆற்றாமை வேறு. அவர் என்ன செய்வார்? ஆட்சிப் பொறுப்பை விட்டுவிட்டு அவர்களுத்தில் போய் நிற்க முடியும்? மேக்லிலானுக்கு அவர் செய்தி; அனுப்பினார், “உம்மிடருந்து ‘வென்றோம், கொண்டோம்’ என்று ஒரு செய்தியும் வரக்காணோம். என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர் என்பதை உடன் தெரிவிக்கவும்.”

ஜனாதிபதியின் தந்திக்கு அடுத்த நாளே பதில் தந்தி வந்தது. அதில் தளபதி மேக்லிலான் “ஆறு பசுக்களைக் கைப்பற்றியிருக்கிறோம், அவற்றை என்ன செய்ய?” என்று கேட்டிருந்தான்.

லிங்கனுக்கு அழுவதா, சிரிப்பதா என்று தோன்றவில்லை, பதில் தந்தி கொடுத்தார் இவ்வாறு: “பிடித்துப் பாலைக் கறி,

நல்ல அன்பளிப்பு

22

ஆர்தர் நிகஸ்ச் என்பவர் ஒரு புகழ் பெற்ற பாடகர். அவரின் இனிய குரல் மக்கள் உள்ளங்களையெல்லாம் ஈர்த்து நின்றது. அவரை வெளியில் கண்டுவிட்டால் மக்களுக்கு ஏற்படும் உற்சாகத்தை விவரிக்கவே முடியாது. அவரை அவர்கள் அப்படியே சூழ்ந்துகொண்டு விடுவார்கள்.

சிலர் அவர் உடம்பைத் தொட்டுப் பார்ப்பார்கள். சிலர் அவர் உடையைப் பிடித்துப் பார்ப்பார்கள்.

சில கெட்டிக்காரர்கள் அவர் உடையிலிருந்து ஒரு துண்டைக் கிழித்துக் கொண்டும் போய்விடுவார்கள். பெண்களோ அவரைக்கண்டு விட்டால் அவர்கையை பிடித்து முத்தமிடாது போகவே மாட்டார்கள். சில அதி தீவிர அபிமானிகள் அவர் தலை மயிரைக்கூடக் கேட்பதுண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் அவர் தம்கோட்டுப் பையில் தயாராக வைத்திருக்கும் தம் தலை மயிரை எடுத்துக் கொடுப்பார். வெளியூர் அபிமானிகள்கூட இவ்வாறு தலை மயிர் அனுப்புமாறு அவருக்குக் கடிதம் எழுதுவதுண்டு, அவரும் சிரமத்தைப் பாராமல் அனுப்பி வைத்து விடுவார்.

இப்படிச் சிலருக்குச் செய்யப்பேர்ய் எல்லோருமே கேட்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அவரால் மறுக்கவும் முடியவில்லை, எனவே மனம் கோணாது கேட்போருக்கெல்லாம் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தார்.

இதனைப் பார்த்த நண்பர் ஒருநாள், “இப்படியே போய்க் கொண்டிருந்தால் விரைவில் நீங்கள் மொட்டையாகி விடுவீர்கள்?” என்றார்.

அதற்கு ஆர்தர் நிகஸ்ச் அமைதியாகப் பதில் கூறினார், “மொட்டையாகப் போவது நானல்ல, என் நாய்” என்று.

பெரியாரும் இராஜாஜியும்

23

காங்கிரஸ் கூட்டம் ஒன்றிற்கு ஒருமுறை இராஜாஜி அவர்களும் பெரியார் ஈ. வெ. இராமசாமி அவர்களும் சென்றிருந்தனர். அப்பொழுது பெரியார் காங்கிரஸில் இருந்தார், அதனால் அவருக்கும் இராஜாஜிக்குமிடையே நல்ல நட்பு இருந்தது.

மாநாட்டில் அப்பொழுது ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது. இராஜாஜி பெரியாரிடம் வந்து அந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்த்துப் பேசுங்கள் என்றார்.

“ஏன் என்னை எதிர்க்கக் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் பெரியார்.

“அதையெல்லாம் பிறகு சொல்லுகிறேன். முதலில் போய் எதிர்த்துப் பேசுங்கள்!” என்றார் இராஜாஜி.

பெரியாரும் இணங்கினார் : எழுந்தார். அந்தத் தீர்மானத்தை அக்கு வேறு ஆணி வேறாகப் பிய்த்தெறிந்தார். அன்று அந்தத் தீர்மானம் அவர் வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்டு பட்ட பாடு பெரும் பாடாகும். பெரியார் எதிர்த்ததாலேயே அந்தத் தீர்மானம் தோற்றுப் போய்விட்டது.

வெற்றி வீரராகப் பெரியார் இராஜாஜியிடம் வந்தார். “நீங்கள் சொன்னபடிச் செய்துவிட்டேன். இப்பொழுதாவது சொல்லுங்கள், அந்தத் தீர்மானத்தை எதிர்க்கச் சொன்ன காரணத்தை” என்று கேட்டார்.

“என்ன என்னிடம் கேட்கிறீர்கள் காரணத்தை. தாங்கள் தாம் அதற்கான காரணம் அனைத்தையும் கூறிவிட்டீர்களே. நான் என்ன சொல்லுவதற்கிருக்கிறது” என்றார் இராஜாஜி கண்களில் கேலி மின்ன.

ரயிலில் சர். சையித்

24

அலிகர் பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவிய சர். சையித் அவ்மத்தானுக்கு அடுத்த ஊரில் ஏதோ ஓர் அலுவல். வீட்டிலிருந்து கிளம்பும்போதே வண்டிக்கு நேரமாகி விட்டது. அவசரம் அவசரமாக ஸ்டேஷன் போய்ச் சேர்ந்தார். அவர் அங்கு வந்து சேர்வதற்கும் வண்டி வந்து பிளாட்பாரத்தில் நிற்பதற்கும் சரியாயிருந்தது.

சர் சையித் இரண்டாம் வகுப்பு பெட்டியொன்றில் ஏறினார். உள்ளே சென்று பார்க்கும்போது அங்கு இரு வெள்ளையர் மட்டுமே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். ஓர் இடம் பாக்கியில்லாமல் எங்கும் சாமான்கள் இறைக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. எவரும் வந்தமர்ந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே அந்த வெள்ளையர்கள் இருந்த இருக்கை முழுவதிலும் தம் சாமான்களையே நிரப்பி வைத்திருந்தனர்.

சர் சையித் ஒரு கணம் அங்குமிங்கும் பார்த்தார். எங்கும் இம்மி அளவும் இடம் இருக்கவில்லை; அந்த வெள்ளையர் இருவருக்கும் இடையில்தான் சிறிது இடமிருந்தது. சர் சையித் நேராக அங்குப் போய் அமர்ந்து கொண்டார்.

அவ்வளவுதான். அந்த வெள்ளையருக்கு வந்ததே கோபம். இருவரும் அவரை முறைத்துப் பார்த்தார்கள். அவர் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவர் பாட்டிற்கு எங்கோ பார்த்துக் கொண்டு அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தார்.

சர் சையித் தாடி வைந்துக் கொண்டு, தொப்பி போட்டுக் கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்ததும் அவர்களுக்கு அதிகத் துணிவேற்பட்டது. ஒரு காட்டுமிராண்டி இந்தியன் என்று எண்ணி கொண்டார்களோ என்னவோ.

ஒருவன் சொன்னான். “இவன் ஒரு கழுதை” என்று.

அடுத்தவன் கூறினான். “இல்லை இவன் ஒரு குரங்கு” என்று.

சர் சையித் அமைதியாக அவர்களிருவரையும் பார்த்துக் கூறினார்: “அவையிரண்டிற்கும் நடுவில் நான் இருக்கிறேன்.”

மனைவி பற்றி மில்ட்டன்

25

“சுவன இழப்பு”, “சுவன மீட்சி” முதலிய நூல்கள் எழுதிப் புகழ் பெற்றவர் ஜான் மில்ட்டன். ஆங்கில இலக்கிய உலகில் ஷேக்ஸ்பியருக்கு அடுத்த இடம் அவருக்குத்தான் உண்டு. அவர் இனிய இயல்புகளும் உயரிய பண்புகளும் அமைந்த உத்தமர். அவருக்கு மோசமான மனைவி வந்து வாய்த்தாள்.

அவள் தன் கணவரின் மேன்மையை அறியமாட்டாள். அவரின் மனைவியாயிருப்பதில் அவளுக்கு அணுவளவும் பெருமிதம் கிடையாது. அதனால் அவரை அவள் சிறுமைப்படுத்தினாள். மில்ட்டன் சொல்லொணா மனத்துயரால் மடிந்து கொண்டிருந்தார்.

இறுதிக் காலத்திலோ கண் பார்வை வேறு போய்விட்டது அவருக்கு. பாவம்! மில்ட்டன் தனியாய்த் தவித்தார் பரிவற்ற மனைவியின் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, இயலாதகாலத்தில் இதம் வழங்கும் தாதிபோலிருக்க வேண்டிய மனைவி குத்தும் கோலாகி அவரைக் குற்றயிராக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

மில்ட்டன் தம் துயர நிலையை எவரிடமும் கூறுவதில்லை. யாரிடத்தில்தான் போய்ச் சொல்லுவது தம் மனைவியைப் பற்றி. எல்லாவற்றையும் மௌனமாக, அமைதியுடன் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

ஒருநாள் பக்கிங்ஹாம் பிரபு மில்ட்டனைக் காண வந்திருந்தார். அவரை ஓடி ஓடி உபசரித்தாள் மில்ட்டனின் மனைவி. அவளை பக்கிங்ஹாம் பிரபு ஏதோ உற்சாகத்தில் ரோஜா மலருக்கு ஒப்பிட்டுவிட்டார்.

அதைக் கேட்டு மில்ட்டனுக்கு ஒரே ஆத்திரம். உடனே மறுக்கவேண்டும் என்றுதான் தோன்றியது அவருக்கு. என்றாலும் என் செய்வது? அவளும் அருகில் நிற்கிறாளே. சும்மா இருக்கவும் இயலவில்லை அவரால். இறுதியில் கூறினார். “நீங்கள் என்னவோ அவளை ரோஜா மலர் என்கிறீர்கள், நானோ குருடன். அவள் நிறம் எப்படி என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் முள்ளிலிருந்து நீங்கள் ஒப்பிட்டது சரிதான் என்று தோன்றுகிறது”.

அப்பொழுது பார்க்கவேண்டுமே அவள் முகத்தை, நல்ல வேளை. மிட்டனுக்குப் பார்வை இல்லை.

ரோஸினியும் அவர் சிலையும்

26

ரோஸினி உலகப் புகழ் பெற்ற இத்தாலியப் புலவர். புகழ்ச் செல்வராயிருந்த அவர் பொருட் செல்வராயிருக்க வில்லை. அதனால் அவருக்குப் பணத்தாசை அதிகமாக இருந்தது. தம்மால் அதிகம் பொருள் ஈட்ட இயலவில்லையே என்னும் குறை வேறு அவருக்கு.

ஒருநாள் அவரைக் காண நண்பர் ஒருவர் வந்தார். அவர் பிரான்சிலுள்ள ரோஸினியின் பணக்கார அபிமானிகள் சிலர் அவருக்கு சிலை நிறுவ ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருப்பதாய்க் கூறினார். இதைக் கேட்ட ரோஸினிக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. நாடுவிட்டு நாடெல்லாமல்லவாதம் புகழ் பரவியிருக்கிறது என்று எண்ணிப் பூரித்துப்போய் விட்டார் மனிதர்.

“அது சரி, சிலை நிறுவுவதற்கு எவ்வளவு செலவாகும்?” என்று கேட்டார் ரோஸினி நண்பரைப் பார்த்து.

நண்பர் மனத்திற்குள்ளேயே கணக்கிட்டுப் பார்த்தார். “அதைப் பற்றி நீங்கள் ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? உங்கள் அபிமானிகள் மிகவும் ஆர்வத்துடனிருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு ஏற்ற முறையில் சிலை செய்து வைத்துவிடவேண்டுமென்பதற்காகப் பெருந்தொகை வசூலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெண் சலவைக் கல்லில் உங்களின் முழு உருவத்தை அப்படியே தத்ரூபமாகச் சிலையில் வடித்துவிட வேண்டுமென்பதே அவர்கள் திட்டம். அதற்கு ஆகுமே, சுமாராகப் பார்த்தாலும் நூறாயிரம் பிராங்குகளாவது”.

“என்ன, என்ன நூறாயிரம் பிராங்குகளா? உண்மையாகவா?” என்று வாயைப் பிளந்துகொண்டு கேட்டார் ரோஸினி.

“ஆமாம். அதற்குமேலேகூட வரலாம்.”

“ஐம்பதாயிரம் பிராங்குகள் கொடுத்தால் நானே மேடையில் ஏறி நின்றுகொண்டு விடுவேனே” என்றாரே ரோஸினி.

ருஸ்வெல்டும் சர்ச்சிலும்

27

இரண்டாவது உலகப்போர் நடந்து கொண்டிருந்தபோது அமெரிக்க ஜனாதிபதி ருஸ்வெல்ட்டைச் சந்திக்க பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் வாஷிங்டன் சென்றிருந்தார். அவர் தங்குவதற்கு வெண்மாளிகையிலேயே வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது.

முதல் நாள் இருவரும் பல மணி நேரம் போரைப் பற்றிப் பேசினார்கள், அடுத்த நாள் காலை, அப்பொழுதுதான் பொழுது புலர்ந்திருந்தது. ஜனாதிபதி தம் தள்ளு வண்டியில் வந்து “எங்கே வின்ஸ்டன்?” என்று கேட்டார். ருஸ்வெல்ட் எப்பொழுதும் சர்ச்சிலை வின்ஸ்டன் என்று தான் அழைப்பார். ஆனால் சர்ச்சிலோ ருஸ்வெல்ட்டை பிராங்கனின் என்று ஒரு முறைகூட அழைத்ததில்லை, ஜனாதிபதி என்றே அழைப்பது வழக்கம். அகல் வானில் பரிதி மறைந்தாலும் ஆங்கிலப் பேரரசில் கதிர் மறையாது என்று கூறப்பட்ட ஆங்கிலப் பேரரசின் பிரதம மந்திரி, ருஸ்வெல்ட்டை அப்படித்தான் அழைக்க வேண்டும் என்னும் நிலை அப்பொழுது ஏற்பட்டிருந்தது.

ஊழியர்கள் பிரதம மந்திரி குளியலறையிலிருப்பதாய்க் கூறினார்கள்.

ஜனாதிபதி தம் வண்டியைக் குளியலறைப் பக்கம் தள்ளினார்.

“இப்பொழுது வந்து விடுவார்” என்றார்கள் ஊழியர்கள். ஜனாதிபதியை அவர்கள் அங்குப் போகவிட விரும்பாததற்குக் காரணம் பிரதம மந்திரி எப்பொழுதும் உடையின்றியே குளிப்பார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்ததுதான்.

ஆனால் ஜனாதிபதி, அவர்கள் கூறியதைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. தம்பாட்டிற்கு வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு போனார். தமக்குத் தோன்றிய ஒரு யோசனையைப் பிரதம மந்திரியிடம் உடனே தெரிவித்துவிட வேண்டுமென்று தோன்றியது அவருக்கு. குளியலறையை அடைந்ததும் கதவைத் தள்ளினார். கதவு திறந்துகொண்டுவிட்டது. ஊழியர்கள் பயந்தது நடந்தே விட்டது.

“சரி, சரி பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம்” என்று கூறித் திரும்பினார் ஜனாதிபதி.

“பரவாயில்லை, சொல்லுங்கள், நான் அமெரிக்கர்களுக்கு எதையும் மறைக்க விரும்பவில்லை” என்றார் சர்ச்சில் ஜனாதிபதியின் முதுகைப் பார்த்து.

கிழவரின் குறும்பு

28

வில்லியம் எய்ச். ஜேக்ஸன் என்பவர் ஒரு சிறந்த புகைப் பட நிபுணர், அவர் தம்முடைய தொண்ணூறாவது ஆண்டு நிறைவின்போது ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென விரும்பினார். மேனாட்டவர்களே ஆண்டிற்கொரு படமாக எடுத்து ‘ஆல்பம்’ தயாரிப்பதில் அதிக விருப்பம் உள்ளவர்கள், தொண்ணூறு வயது கிழவரையும் அந்த விருப்பம் விடவில்லை. அடுத்து இருந்த ஒரு புகைப் படக்காரரை அழைத்து வருமாறு ஆள் அனுப்பி வைத்தார் அவர்.

புகைப்படக்காரர் வந்தார். அவர் ஓர் இளைஞர். இனிய இயல்புகள் அமைந்தவராயும் தோன்றியது. ஜேக்ஸன் தாம் விரும்பிய கோணத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். படம் எடுக்கப் பட்டுவிட்டது. அந்த இளைஞர் ஜேக்ஸனை அணுகி அவருடன் கைகுலுக்கிக் கொண்டே “மிக்க நன்றி ஐயா! உங்கள் நூறாவது ஆண்டுப் படத்தையும் நான் எடுப்பேன் என்று நம்புகிறேன்” என்றார்.

ஜேக்ஸன் அந்த இளைஞரை ஒரு கணம் உற்றுப் பார்த்தார். “ஏன் நீர் எடுக்க முடியாது! உம்மைப் பார்த்தால் அப்படித் தோன்றவில்லையே. நீர்தான் நிரம்ப உடல் நலத்துடன் இருக்கிறீர்” என்றாரே பார்க்கலாம்.

அந்த இளைஞர் அசந்து போய் விட்டார்.

என்னே உலக வாழ்வு

29

ஷேக் சஅதி எழுநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்த பாரசீ கப் புலவர். அவருக்குச் சிறந்த நாவன்மையும் நகைச்சுவையும் அமைந்திருந்தது. அவர் பண்ணிய விகடங்களைப் படித்தும் சிரிக்கலாம். அவற்றிலிருந்து படிப்பினையும் பெறலாம்.

அவர் அன்றைய உலகைச் சுற்றி வரும்போது ஓர் ஊர் வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது அங்கிருந்து வாணிபப் பொதிகளுடன் ஓர் ஒட்டகைக் கூட்டம் புறப்படத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

தன் வாரணிப் பொதிகளை ஏற்றிக் கொண்டிருந்த வணிகர் ஒருவரை அணுகி, “எந்த நாடு செல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் சஅதி.

அந்த வணிகர் அவரை ஏற, இறங்கப் பார்த்தார். “ஏன் அவசியம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமோ” என்று ஏளனத்துடன் கேட்டவர், “போ ஐயா, உன் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு. எங்கே போகிறோம் என்று எங்களுக்கே தெரியாது. எங்கள் பொருள்களுக்கு எங்கெங்கே கிராக்கியோ அங்கெல்லாம் போவோம்” இந்த நாடு, இந்த ஊர் என்று கிடையாது” என்றார்.

சஅதி ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் நாவு என்னவோ ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமென்று துடித்தது. ஆனால் அடக்கிக் கொண்டுவிட்டார் சஅதி.

பொருள்களெல்லாம் ஏற்றப்பட்டுவிட்டன. அந்தப் பெரு வணிகரும் தம் பெருத்த உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒட்டகை மீதேறினார். ஏறியவர் தாம். கால் வழக்கியதோ கை தவறியதோ, ‘ஐயா!’ என்று கத்திக்கொண்டு ‘பொத்’ என்று கீழே விழுந்தார். விழுந்த வேகத்தில் அவருக்கு நல்ல அடிபட்டுவிட்டது. அவருக்கோ பருத்த உடல், ஒட்டகை வேறு உயரமானது.

மேல் முச்சுக் கீழ் முச்சு வாங்கியது அவருக்கு. சஅதிக்கு தெரிந்துவிட்டது அவர் இப்பொழுது எங்கு போகப் போகிறார் என்று. என்றாலும் விடுவாரா அவர்? இறப்பின் பிடியில் கிடந்த அந்தப் பெரு வணிகரின் அருகில் சென்று, “அப்பொழுதுதான் சொல்ல மாட்டேன் என்று கூறிவிட்டீர்கள். இப்பொழுதாவது கூறக் கூடாதா? உங்கள் பொருள்களை எங்கு அனுப்பி வைக்கட்டும். சொர்க்கத்திற்கா, நரகத்திற்கா என்று சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்” என்றார்.

அண்ணல் நபியும் மருகரும்

30

ஒருநாள் இஸ்லாத்தின் ஏந்தல் நபி அவர்களும் அருமை மருகர் அலீ அவர்களும் ஒரு விருந்திற்குச் சென்றிருந்தார்கள். இருவரும் அடுத்தடுத்து அமர்ந்து கொண்டனர். அவர்

கள் முன் பெரிய பாத்திரம் ஒன்றில் பேரிச்சம் பழங்கள் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டன.

“ஆண்டவன் நாமத்தால் தொடங்குங்கள்!” என்றார் விருந்து வைத்தவர்.

இருவரும் தம் முன் இருந்த பாத்திரத்திலிருந்து பழங்களை எடுத்து உண்ணத் தொடங்கினார்கள். இருவருமே அதிகம் உண்ணும் வழக்கம் உடையவர்கள் அல்லர். ஒரே வேளையில் பாலும் தேனும் அருந்துவதுகூட ஆடம்பரம், அது ஆண்டவனுக்குப் பிடிக்காது; ஆகவே கூடாது என்னும் கொள்கை கொண்டவர்கள்; ‘வறுமை எம் பெருமை’ எனக்கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள்.

ஆனால் ஏனோ தாம் உண்ட பழங்களின் கொட்டைகளை யும் அண்ணலவர்கள் உண்டு துப்பியிருந்த கொட்டைகளின் பக்கம் அண்ணலுக்குத் தெரியாமல் தள்ளிவிட்டு விட்டார்கள் அலீ. உண்டு முடிந்ததும் இருவரும் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு எழுந்தனர்.

அலீ அவர்கள் அண்ணல் நபிகள் அவர்கள் நின்றிருந்த பக்கம் அதிகக்கொட்டைகள் கிடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டே, “என்ன இன்று இவ்வளவு பழங்கள் சாப்பிட்டுவிட்டீர்கள்?” என்று கேட்டார்கள்.

அண்ணல் நபி அவர்கள், அலீ அவர்கள் இருந்த பக்கம் ஒரு கொட்டைகூடக் கிடக்காததைப் பார்த்துக்கொண்டே, “நானாவது அதிகம் சாப்பிட்டாலும் கொட்டையை நீக்கிச் சாப்பிட்டேன், ஆனால் நீரோ அதை பிறர் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாது என்பதற்காகக் கொட்டையோடேயே சாப்பிட்டு விட்டீரே” என்றார்கள்.

அலீ அவர்களுக்கு ஒரே சிரிப்பு.

பழிக்குப் பழி

31

ஒருமுறை மார்க்ட்வெய்ன் ஏதோ வேலையாகத் தம் அடுத்த வீட்டுக்காரரிடம் சென்றிருந்தார். அவரிடம் அவ்வளவு நல்ல புத்தகங்கள் இருக்குமென்று அவர் எதிர்பார்க்க வேயில்லை. அவற்றை வாங்கி வந்து தம் வீட்டில் வைத்துப்

படிக்க வேண்டும்போல் தோன்றியது அவருக்கு. “என்ன நமக்குக் கொஞ்சம் இந்த நூல்களில் சிலவற்றைத் தந்துதவ முடியுமோ? படித்து விட்டுத் தந்து விடுகிறேன் என்றார் தம் அண்டை வீட்டுக்காரரைப் பார்த்து.

“தயவு செய்து கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. வேண்டுமானால் என் நூல் நிலையத்திற்கு வந்து படித்துக் கொள்ளுங்கள். என்னடா இப்படி சொல்லுகிறார் என்று எண்ணி விடாதீர்கள். என் வீட்டை விட்டுப் புத்தகங்களை வெளியே விடுவதில்லை என்று நான் ஒரு விதி ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டார் அந்த மனிதர்.

மார்க்ட்வெய்ன் ஒன்றும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் திரும்பி வந்து விட்டார்.

சில வாரங்கள் சென்றன. ஒருநாள் அதே வீட்டுக்காரர் “நலம் தானே” என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தார். “என் புல் அரியும் இயந்திரம் கெட்டுப் போய் விட்டது. தங்களுடையதைக் கொஞ்சம் தந்துதவினால் தேவலை”.

மார்க் ட்வெய்னுக்குப் பழிக்குப் பழி வாங்கிக் கொள்ளப் பொன்னான வாய்ப்பு கிடைத்து விட்டது. “என் புல் அரியும் இயந்திரத்தைத் தங்களுக்குத் தந்துதவுவதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி தான். ஆனால் நான் ஒரு விதி ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். என் புல் அரியும் இயந்திரம் என் வீட்டுப் புல் வெளியை விட்டு வெளியே போகக்கூடாது என்பதுதான் அது. அதனாலே நீங்கள் வேண்டுமானால் அதனை இங்கேயே பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அது பற்றி எனக்கு ஓர் ஆட்சேபனையும் கிடையாது.”

மனைவி தரும் நஞ்சு

32

லாயிட் ஜார்ஜ் பிரிட்டிஷ் பிரதமராக இருந்து புகழ் பெற்றவர். அவர் பதவியில் இருக்கும்போதுதான் ஐரிஷ் சுதந்திரப் போர் மிக மும்முரமாக நடந்தது. லாயிட் ஜார்ஜ் சிறிதும் விட்டுக் கொடாமல் ஐரிஷ் தெருக்களில் இரத்த ஆறு ஓடச் செய்தார். அவர் காரியத்தில் மட்டும் கண்டிப்பானவர் அல்லர். பேச்சிலும் அப்படித்தான். எவரும் தம்மை மிகைத்து விட அவர் ஒருபோதும் விட்டுவிட மாட்டார்.

ஒரு நாள் அவர் பொதுக் கூட்டத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது கூட்டத்திலிருந்த ஒரு பெண் அடிக்கடிக் குறுக்கிட்டுக் கொண்டும் கூச்சலிட்டுக் கொண்டுமிருந்தாள். “ஒழிந்து போகட்டும்!” என்று லாயிட் ஜார்ஜும் அவனைச் சிறிதும் சடடை செய்யாது தம்பாடிடற்கு மடை திறந்தாற் போல சொற்பெருக்காற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

தன்னைப் பொருட்படுத்தாதது அவளுக்கு ஆத்திரத்தை உண்பண்ணியதோ, என்னவோ கூட்டத்தின் நடுவில் கூச்சலிட்டுக் கொண்டே எழுந்தாள். “நீர்மட்டும் என்கணவராயிருந்தால் உமக்கு நான் நஞ்சைக் கொடுத்திருப்பேன்” என்று கத்தினாள் அவள் தன் கீச்சுக் குரலில்.

“நீ மட்டும் என் மனைவியாயிருந்தால் நானும் வாங்கி மகிழ்ச்சியுடன் சாப்பிட்டிருப்பேன்” என்றார் லாயிட் ஜார்ஜ்.

கூட்டம் எங்கும் ‘கொல்’ என்று சிரிப்பு, அந்தப் பெண் இருத்த இடம் தெரியவில்லை.

முப்பெரும் தலைவர்கள்

33

இரண்டாவது உலகப் போர் நடந்துகொண்டிருந்தபோது நேச நாட்டுத் தலைவர்களான ரூஸ்வெல்ட், சர்ச்சில், ஸ்டாலின் இம்மூவரும் முக்கிய விஷயங்கள் பற்றிக் கலந்தாலோசிப்பதற்காக யால்டாவில் கூடியிருந்தார்கள்.

அன்று காலை, உணவு உட்கொண்டதும் சர்ச்சில் பெரிய சுருட்டொன்றைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு ரூஸ்வெல்ட்டும் ஸ்டாலினும் இருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தார். “தெரியுமா உங்களுக்கு? இன்றிரவு நான் ஒரு கனவு கண்டேன். அதில் கடவுளே தோன்றினார், ‘உன்னை உலகின் பிரதம மந்திரியாக ஆக்குகிறேன்’ என்று வாக்களித்தார்.”

சர்ச்சில் கூறியதைக்கேட்டதும், “பார்த்தீர்களா, மறந்தே போய்விட்டேன். இன்றிரவு நானும் இதே மாதிரி ஒரு கனவு கண்டேன். அதில் கடவுளே தோன்றினார், நான் அவருடன் பேசினேன், அவர் என்னைப் பார்த்து, ‘உன்னை உலக ஜனாதிபதியாக ஆக்கி விடுகிறேன்’ என்று வாக்களித்தார்” என்றார் ரூஸ்வெல்ட்.

ப.சி.—4

இருவரும், அமைதியாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த ஸ்டாலினைப் பார்த்தார்கள். அவர் சொன்னார் தம் வாயிலிருந்த 'பைப்'பை எடுத்துக்கொண்டு "நேற்றிரவு எங்களிருவருக்கும் அப்படியொரு வாக்கு அளித்ததாகவே எனக்கு நினைவில்லையே."

அமெரிக்காவில் ஷா

34

ஜார்ஜ் பெர்னார்ட்ஷாவுக்கு அமெரிக்காவை அறவே பிடிக்காது, முதலாளித்துவத்தை மும்முரமாக எதிர்த்ததவர் அவர். 'பேபியன் சொசைட்டி' என்று ஒன்றை ஏற்படுத்தி இங்கிலாந்தில் தொழிற் கட்சிக்கே வித்திட்டவர் அவர் தாம்.

ஷா ஒரு முறை அமெரிக்கா சென்றிருந்தார். அங்கு அவர் அதிக நாட்கள் தங்க விரும்பவில்லை. விரைவிலேயே மூட்டை முடிச்சுகளைக் கட்டிக்கொண்டார். அன்று அவர் நியூயார்க்கை விட்டுப் புறப்படப் போகிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டதும் பத்திரிக்கை நிருபர்கள் படையொன்றே அவரைச் சூழ்ந்து விட்டது. மற்றவர்களாயின் தவித்துப் போயிருப்பார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் அஞ்சுபவர் ஷாவா? கேள்விக் கணைகள் அவர்மீது பாயத் தொடங்கின. அவற்றையெல்லாம் அறிவார்ந்த தம் நாவால் மறித்து முறித்தார் ஷா.

"சரி, இதற்காவது சரியான பதில் சொல்லுங்கள்" என்று கூறிக்கொண்டே ஒரு நிருபர் ஷா அருகில் வந்தார்.

ஷா அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையில் எதிரியை வென்ற ஏறின் பெருமிதம் பிரதிபலித்தது.

"நீங்கள் நியூயார்க்கிலுள்ள எதனை அதிகம் விரும்புகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார் அந்த நிருபர்.

'சட்'டென ஷா "அதைவிட்டுவெளியேறுவதை" என்றாரே பார்க்கலாம்.

கடன்காரரிடம் ஷெரிடன்

35

ஆங்கில எழுத்தாளர் ஷெரிடன் ஒருவரிடம் கொஞ்சம் பணம் கடன் வாங்கியிருந்தார். அதனைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட வேண்டும் என்று எவ்வளவுதான் விரும்பினாலும் அதற்

கான வசதியே பலகாலம் அவருக்கு ஏற்படவில்லை. இந்தநிலை யில் அவரால் செய்ய இயன்றதெல்லாம் கடன் காரர்களுக்கு 'டிமிக்கி' கொடுப்பது ஒன்றுதான். தப்பித் தவறிக்கூட ஷெரிடன் கடன்காரர்களின் கண்ணில் பட்டுவிட மாட்டார். அவர்களைத் தொலைவில் வைத்துப் பார்த்ததுமே ஏதாவது ஒரு சந்தில், பொந்தில் துழைந்து விடுவார்.

அன்று அவர் ஏதோ சிந்தனையாக நடந்துகொண்டிருந்த வர்தாம். நிமிர்ந்து பார்த்தார். எதிரிலே அவருக்குக் கடன் கொடுத்தவன் ஒருவன் குதிரையில் வந்து கொண்டிருந்தான். எப்படியாவது நழுவி விடலாம் என்று அங்குமிங்கும் பார்த்தார். பக்கத்தில் சந்து, பொந்து ஒன்றும் தென்படவில்லை. அவனிடமிருந்து தப்ப வேண்டுமென்றால் ஓடுவது ஒன்றுதான் வழி. நடுத்தெருவில் நான்கு பேர் பார்க்க எப்படி ஓடுவது? அதுவும் பிரபல ஆங்கில எழுத்தாளர் ஷெரிடன் அப்படி ஓட முடியுமா?

இதற்குள் கடன் கொடுத்தவனும் அருகில் வந்துவிட்டான். ஷெரிடனுக்குக் கையும் ஓடவில்லை, காலும் ஓடவில்லை. 'பாவி மனிதன் நடுத்தெருவில் வைத்து மானத்தைவாங்கி விடுவானே' என்று நடுநடுங்கிப் போய் விட்டார் ஷெரிடன். அவருக்கு ஏற்பட்டபதற்றத்தில், "ஐயா! நீங்கள் ஏறிவரும் குதிரை மிகவும் அழகாக இருக்கிறது" என்றார் அந்தக் கடன் காரனைப் பார்த்ததும்.

'அப்படியா' என்று அளவற்ற மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டான் அவன், தன் புரவியைப் புகழ்ந்ததில் அவன் அப்படியே பூரித் துப் போய் விட்டான்.

"ஆமாம், உண்மையைத் தான் சொல்லுகிறேன். ஓட்டத் தில் எப்படி?" என்றார் ஷெரிடன்.

"ஓட்டத்தில் ஒன்றும் குறைந்ததல்ல. நீரே பாரும்" என்று கூறிவிட்டு ஓர் அழுத்து, அழுத்தினானே பார்க்கலாம், குதிரை பிய்த்துக் கொண்டு பறந்தது.

'அப்பாடா!' என்று ஆறுதல் பெருமூச்சு விட்டார் ஷெரி டன். அப்போதைக்கு அவர் அவனிடமிருந்து தப்பிக் கொண் டாரல்லவா?

படிப்பா? பணமா?

36

ஜார்ஜ் கிரெஷ்வினுக்கு ஆர்ச்செஸ்ட்ரா சங்கீதத்தின் மீது அபாரப் பிரியம். அதனைக் கற்று ஓரளவு அதில் தேர்ந்துவிட

வேண்டுமென விரும்பினார் அவர். உடனே அவருக்கு ஸ்ட்ரா வின்ஸ்கியின் நினைவு வந்தது. அவர் தாம் அப்பொழுது அந்தத்துறையில் ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கி வந்தவர். தமக்கு ஏற்ற ஆசிரியர் அவர்தாம் எனத்தேர்ந்தெடுத்தார் கிரெஷ்வின்.

உடனே ஸ்ட்ராவினஸ்கிக்குத் தந்தி பறந்தது. “எனக்குப் பாடம் சொல்லித் தரவேண்டும் தாங்கள். எவ்வளவு சம்பளம் வேண்டுமென்பதைத் தயவு செய்து உடனே தெரிவியுங்கள்.”

தந்தியைப் பிரித்து பார்த்தார் ஸ்ட்ராவினஸ்கி. அவருக்கு ஒரே வியப்பு. உடனே பதில் தந்தி கொடுத்தார். “தங்களின் ஆண்டு வருமானம் என்ன?”

அன்றே பதில் தந்தி வந்தது, “ஒரு நூறாயிரம் டாலர்கள்” என்று.

ஸ்ட்ராவினஸ்கிக்கு முன்னிலும் அதிக வியப்பு. அவர் நினைத்ததைவிட அல்லவா பணக்காரராயிருக்கிறார் கிரெஷ்வின். உடனே ஒரு தந்தி அனுப்பினார் அவர் கிரெஷ்வினுக்கு.

“தங்களிடம் பாடம் கேட்க நான் விரும்புகிறேன். தயவு செய்து எவ்வளவு சம்பளம் வேண்டுமென்பதை உடன் தெரிவிக்கவும்.”

துப்பறியும் கதாசிரியரின் திறமை

37

கேனன்டாயில் உலகப் புகழ் பெற்ற துப்பறியும் நாவலாசிரியர். ஷெர்லாக் ஹோம்ஸ் என்னும் பாத்திரத்தைப்படைத்து எலும்புடனும் சதையுடனும் உலகில் உலவிய மனிதனினும் அதிகப் பிரபல்யம் அடையச் செய்தவர். அவருடைய கற்பனைப் பாத்திரமான ஷெர்லாக் ஹோம்ஸுக்கு மட்டும் ஆண்டொன்றிற்கு எத்தனையோ ஆயிரம் கடிதங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன.

ஒருமுறை கேனன்டாயில் பாரிஸ் சென்றிருந்தார். ரயில் நிலையத்தில் ஒரு வாடகைக் காரைப் பிடித்துக்கொண்டு தாம் தங்குவதற்கு ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த ஹோட்டல் போய்ச் சேர்ந்தார் அவர்.

வண்டிச் சத்தத்தைக் கணக்கிட்டுக் கொடுத்தபோது வண்டியோட்டி அதனைப் பணிவுடன் வாங்கிக்கொண்டு, ‘மிக்க நன்றி, கனம் கேனன்டாயில் அவர்களே!’ என்றான்.

கேனன்டாயிலுக்கு ஒரே வியப்பு. “எப்படி அப்பா தெரியும் உனக்கு என் பெயர்?” என்று கேட்டே விட்டார் அவர்.

“உங்களின் தோற்றமும் உடையுமே சொல்லுகின்றனவே நீங்கள் இங்கிலாந்திலிருந்து வருகிறீர்கள் என்று”.

“அப்படியா?”

“ஆமாம். உங்களின் அறிவு நிரம்பிய பார்வையிலிருந்து நீங்கள் பிறப்பிலேயே ஒரு பெரிய மனிதர் தாம் எனப் புரிந்து கொண்டாவிட்டேன்”.

“அற்புதமான ஆள் அப்பா நீ!” என்று தம்மையும் மறந்து அவனைப் புகழ்ந்தார் கேனன்டாயில். தம்மைப் புகழ்ந்ததில் அவருக்கு அவ்வளவு மகிழ்ச்சி.

“மேலும் எது உன்னை அவ்விதம் கருதச் செய்தது?” என்று கேட்டார் அவர்.

“உங்கள் படுக்கை, பெட்டிகளில் எல்லாம்தான் உங்கள் பெயர் எழுதி ஒட்டப்பட்டிருந்ததே. அதுவும்தான்” என்றான் அவன்.

கேன்டாயிலுக்கு மயக்கம் போடாத குறைதான்.

ஓவியக் கூடத்தில் மார்க் ட்வெய்ன்

38

ஒருநாள் மாலை மார்க் ட்வெய்னை அவரின் ஓவிய நண்பர் ஒருவர் தம் ஸ்டூடியோவுக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு தாம் வரைந்து வைத்திருந்த படங்களை யெல்லாம் காட்டிக்கொண்டு வந்தார். மார்க் ட்வெய்னும் அவற்றைப் பற்றிக் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டும், பாராட்டுரைகள் பகர்ந்து கொண்டும் வந்தார். நண்பருக்கோ பெருமை பிடிபடவில்லை. பிரபல எழுத்தாளர் மார்க் ட்வெய்ன் அல்லவா அவரைப் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.

இறுதியாக அவர்கள் இருவரும் ஓர் ஓவியத்தின் அருகில் வந்து நின்றார்கள். அந்த ஓவியத்தை நண்பர் பெரிதும் புகழ்ந்துரைத்தார். மார்க் ட்வெய்னுக்கும் அவர் பெருமைப்படுவதில் தவறில்லை என்றே தோன்றியது. உண்மையிலேயே அந்த ஓவியம் அவ்வளவு அழகாகவும், இயற்கையாகவுமிருந்தது.

சில நிமிடங்கள்வரை அதனையே வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார் மார்க் ட்வெய்ன். நண்பரும் அதிலுள்ள சிறப்புகளை எடுத்து விவரித்துக் கொண்டிருந்தார். அதனைத் தொட்டுப் பார்க்கவேண்டும்போல் தோன்றியது அவருக்கு. விரல்களை நீட்டத்தான் செய்தார். நண்பர் துடிதுடித்துப் போய்விட்டார், மார்க் ட்வெய்னின் விரல்களை மறித்துக் கொண்டு, “தயவு செய்து தொட்டுவிடாதீர்கள். அது இன்னும் காயவில்லை” என்றார் அவர்.

“அதற்கென்ன, நான்தான் கையுறை மாட்டியிருக்கிறேனே” என்றார் மார்க் ட்வெய்ன் அமைதியாக.

காலிபின் எச்சரிக்கை

39

ஒருநாள் இரவு நண்பர் ஒருவர் மிர்ஸா காலிபுடன் நீண்ட நேரம்வரை பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுப் புறப்பட்டார். அவர்கள் இருந்த அறைக்கும் வாயிலுக்கும் சிறிது தொலை இருந்தது.

நண்பருடன் சேர்ந்து காலிபும் எழுந்தார்.

“நீங்கள் பாட்டிற்கு இருங்கள். நான் போய் வருகிறேன்” என்றார் நண்பர்.

காலிப் பதிலே சொல்லாது அங்கிருந்த மெழுகுவர்த்தி விளக்கொன்றை எடுத்துக்கொண்டு நண்பருடன் நடந்தார்.

“வெளிச்சமாகத்தானிருக்கிறது, நீங்கள் போங்கள். நான் போய் வருகிறேன்” என்றார் நண்பர்.

“பரவாயில்லை” என்று கூறிக்கொண்டே காலிப்கூடவே நடந்தார்.

“ஏன் சிரமப்படுகிறீர்கள்?”

“அதற்கென்ன?”

இருவரும் வாயிலுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

“சொல்லச் சொல்லக் கேட்கமாட்டேன் என்று விட்டீர்களே?” என்று சொல்லிக்கொண்டே நண்பர் தம் காலணிகளை மாட்டினார்.

“நீங்கள் ஒண்ணு. புதிய காலணி இப்பொழுதுதான் வாங்கினேன். மாறிவிடக் கூடாதல்லவா? அதற்காகத்தான் உங்கள் கூடவே வந்தேன்” என்றார் காலிப்.

இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள்.

கதாசிரியரின் மனைவி

40

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மிகப் பெரும் த.வலா சிரியர் ரெய்னால்ட்ஸ். அத்தகைய பெரிய எழுத்தாளருக்குப் பேசுவதென்றால் தான் சிம்ம சொப்பனம்.

ஒருநாள் நண்பர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து அவரை மேடை மீதேற்றிவிட்டு விட்டார்கள். ரெய்னால்ட்ஸ் தவியாய்த் தவித்தார். பேசாது போனாலே பெரிய கேவலம். என்ன செய்வார் பாவம்? துணிந்து எழுந்து விட்டார். எழுந்தவரால் நிற்கக்கூட இயலவில்லை. கால்கள் நடுங்கின. கை தாளமிட்டது. உடம்போ வியர்வைக் குளமாகியது.

ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு ‘ஐ கன்சீவ்’ என்றார். அதற்குமேல் ஒரு வார்த்தைகூட வர மாட்டேன் என்றது. ஆயிரக் கணக்கான பக்கங்களில் பெரும் பெரும் நவீனங்களை அனாயாசமாக எழுதிய அவருக்கா வார்த்தைத் தட்டு வந்து விட்டது.

மறுபடியும் ரெய்னால்ட்ஸ் ‘ஐ கன்சீவ்’ என்றார். ‘ஐ கன்சீவ்’ தான். அதற்குமேல் எதுவும் ஓடவில்லை அவருக்கு.

எதிரே இருந்தவர்களின் இதழ்களிலெல்லாம் இள நகை.

எழுதுவதென்றால் பிச்சு வாங்கிவிட மாட்டாரா? இப்படியா திகைத்துத் திண்டாடிக் கொண்டிருப்பார். வார்த்தைகள் வந்து கொட்டிக் கொண்டிருந்தா?

மீண்டும் பரிதாபகரமாய் ‘ஐ கன்சீவ்’ என்று சொன்னவர்தாம். அதற்குமேல் ஒரு வார்த்தை வர வேண்டுமே. உட்கார்ந்து கொண்டுவிட்டார் ரெய்னால்ட்ஸ்.

உடனே ஒரு பெண் எழுந்தாள். “மிஸ்டர் ரெய்னால்ட்ஸுக்கு மூன்று முறை கருத்தரித்தது. ஆனால் குழந்தைதான் பிறக்கவில்லை!” என்று கூறிவிட்டமர்ந்தாள்.

கூட்டமெங்கும் 'கொல்' என்று ஒரே சிரிப்பு.

'கன்சீவ்' என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லிற்கு, கருதுகிறேன் என்னும் பொருளுடன் 'கருத்தரிக்கிறேன்' என்னும் பொருளும் உண்டு.

மார்க் ட்வெய்னின் நூல் நிலையம்

41

எப்பொழுதுமே மார்க் ட்வெய்னுடைய வீட்டில் புத்தகங்கள் நிறைந்திருக்கும். அன்று ஏனோ புத்தகங்கள் அங்குமிங்குமாய் இறைந்து கிடந்தன.

மார்க் ட்வெய்னைப் பார்க்கவந்த நண்பர் ஒருவர், "என்ன புத்தகங்களை இப்படிப் போட்டு வைத்திருக்கிறீர்கள்? விலை கொடுத்து வாங்கியதா, சும்மாவா? நாற்காலி மேலே பார்த்தால் பத்துப் புத்தகம், சன்னலிலே பார்த்தால் எட்டுப் புத்தகம், தரையிலேயோ ஏராளம். இப்படிச் சிதம்பதை நீங்களுமா பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"என்ன செய்யட்டும் நான்? புத்தகங்களைத்தான் கடன் வாங்கலாம். பீரோக்களையுமா கடன் வாங்க முடியுமீ? நீங்களே சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்" என்றார் மார்க் ட்வெய்ன்.

செல்வரின் மதிப்பு

42

ஆங்கிலப் புலவர் பர்ன்ஸ் ஒருமுறை தேம்ஸ் ஆற்றங்கரை வழியே நடந்து கொண்டிருந்தார். 'ஐயோ!' என்று சப்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தார். அவ்வழியே சென்று கொண்டிருந்த செல்வர் ஒருவர் கால் தவறி ஆற்றில் விழுந்து மூழ்குவது தெரிந்தது. பர்ன்ஸுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

அதற்குள் ஓர் ஏழைத் தொழிலாளி ஆற்றுக்குள் குதித்து வெகு சிரமத்திற்கிடையில் அந்தச் செல்வரைப் பிடித்துத் தூக்கிக் கரை கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

இதற்குள் அங்குப் பெரும் கூட்டமே திரண்டுவிட்டது. எல்லோரும் அந்த ஏழைத் தொழிலாளியின் துணிகர

செயலைப் பெரிதும் பாராட்டினார்கள். அந்தச் செல்வரும் அவனால்தான் அன்று தாம் உயிர் பிழைத்தது என்று கூறி அவனைப் பாராட்டினார். ஆனால் அவர் அந்த ஏழைத் தொழிலாளிக்கு அளித்த சம்மானம் பதினைந்து பைசாக்கள்தாம்.

அந்தச் செல்வரின் நன்றிகெட்ட உலோபத்தனத்தைப் பார்த்ததும் அங்கிருந்த அத்தனை பேருக்கும் ஒரே ஆத்திரம், அவர்கள் தங்களுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் அவரைப் பிடித்து மீண்டும் ஆற்றிற்குள் தூக்கிப் போடவே ஆயத்தமாகி விட்டார்கள், “இவனைப் போலக்கருமிகள் உலகில் இருக்கவே கூடாது” என்றனர் எல்லோரும் ஒருமித்து.

“அதெல்லாம் கூடாது” என்று கூறிக்கொண்டே குறுக்கே வந்தார் பர்னஸ்.

எரித்து விடுகிறாற்போல் எல்லோரும் அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்கள்.

“தயவு செய்து அவருக்கு எதுவும் செய்துவிடாதீர்கள்! ஏனென்றால் அவருக்கு நம்மைவிட அவரின் மதிப்பு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும்” என்றார் புலவர் பர்னஸ் கண்களில் கேலி மின்ன.

மன்னரின் மதியீனம்

43

பிரிட்டிஷ் அரசர்கள் அல்லது அரசிகளின் பட்டமேற்பு விழா பிரிட்டனிலேயே மிக, மிகக் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்படும் பெரும் விழாவாகும். அதில் கலந்து கொள்வதற்கு எத்தனையோ நாட்டு மன்னர்களும், பிரதமர்களும் செல்லுவார்கள். உலக நாடுகள் அனைத்தும் விசேஷத் தூதுவர்களை அப்பெரு விழாவில் கலந்துகொள்ள அனுப்பி வைக்கும். பணம் படைத்த செல்வர்கள் பல ஆயிரம் பேர் தம் தம் குடும்பங்களுடன் ஐரோப்பாவிலிருந்தும் அமெரிக்காவிலிருந்தும் உலகின் மற்ற பாகங்களிலிருந்தும் வந்து குவிவார்கள். கண் படைத்த அனைவருமே காணத்தகுந்த காட்சியாகவே அது கருதப்படுகிறது.

விழா நடப்பதற்குப் பல மாதங்கட்கு முன்பிருந்தே ஒத்திகைகள் நடத்திப் பார்க்கப்படும். பட்ட மேற்கப் போகும் அரசரோ, அரசியோ அந்தச் சடங்குகளைச் சிறிதும் பிழையின்றிச் செய்யவேண்டுமென்பதற்காகவே இத்தனை ஒத்திகைகளும், ஏற்பாடுகளும்.

ஒருமுறை பட்டமேற்கப் போகும் அரசர் ஒருவர் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் ஆபி என்னும் புகழ் மிக்க ஆலயத்தில் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளில் தவறு செய்து விட்டார்.

ஆர்ச் பிஷப் அதிர்ந்தவராய், “என்ன இப்படி செய்துவிட்டீர்கள்?” என்று கேட்டபோது அந்த மன்னர் அவரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டு, “அடுத்தமுறை இப்படிச் செய்ய மாட்டேன்” என்றாராம் தமக்கு ஏற்பட்ட பதற்றத்தில்.

அடுத்த பட்டமேற்பு விழா அவர் இறந்தால்தானே நடக்கும் என்பதை அறியாதது ஏனோ?

சர்ச்சிலின் சாட்டை

44

முதல் உலகப் போர் முடிந்து இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகி விட்டிருந்தன. அப்பொழுது சர்ச்சில் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காகத் தம் கட்சிக்காரர்களையும் திட்டினார். எதிர்க்கட்சிக்காரர்களையும் திட்டித் தீர்த்தார். அதனால் அவர்மீது இரு சாரரருக்கும் வெறுப்பு. இதனைக் குத்திக் காட்டுவதற்காகவோ என்னவோ பெர்னார்ட் ஷா அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

“என்னுடைய புதிய நாடகம் ஒன்றின் முதல் நாள் ஆட்டம் இன்று நடக்கவிருக்கிறது. அதற்கு இரண்டு டிக்கட்டுகள் இத்துடன் அனுப்பியிருக்கிறேன். ஒன்று உங்களுக்கு மறுபொருள் உங்கள் நண்பருக்கு - அப்படி ஒருவர் இருந்தால்”.

சர்ச்சில் என்ன ஷாவுக்கு இளைத்தவரா? ஷாவின் கடிதத்தில் தொனிக்க கேலியைப் புரிந்து கொண்டு விட்டார் அவர். உடனே அதற்குப் பதில் எழுதினார்:

“உங்கள் புதிய நாடகத்தின் முதல் நாள் ஆட்டத்திற்கு என்னால் வர இயலாததற்கு வருந்துகிறேன். தயவு செய்து இரண்டாம் நாள் ஆட்டத்திற்கு எனக்கு இரண்டு டிக்கட்டுகள் அனுப்பி வையுங்கள் — இரண்டாம் நாள் அது நடக்குமானால்”.

சொர்க்கத்தில் இங்கர்சால்

45

அமெரிக்க அறிஞர்களுள் ஒருவர் இங்கர்சால். ஆனால் ஏனோ அவர் கடவுளின் உள்ளமையை மறுத்தார். மத குருக்களை எதிர்த்தார். மத நூல்களை வெறுத்தார். அவர் தம் கொள்கையை விளக்கிப் பல புத்தகங்களும் எழுதியிருக்கிறார்.

மத குருக்களை வெறுத்தாலும் சொந்த முறையில் அவருக்கு அவர்கள்மீது ஒரு வெறுப்பும் கிடையாது. ஒருநாள் அவர் பிலிப்ஸ் புருக்ஸ் என்னும் பாதிரியார் இறப்புப் படுக்கையில் கிடக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்டதும் அவரைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தார்.

அவரைப்போலப் பலரும் பாதிரியாரைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள். ஆனால் பாதிரியார் எவரையும் பார்க்க விரும்பவில்லை. இங்கர்சாலை மட்டும் அவர் அனுமதித்தார். எல்லோருக்கும் ஒரே வியப்பு இங்கர்சால் உட்படத்தான்.

இங்கர்சால் உள்ளே நுழைந்தார். “தாங்கள் தங்கள் நண்பர்களையெல்லாம் போகச் சொல்லிவிட்டு என்னை மட்டும் அழைத்தது ஏன்?” என்று கேட்டார்.

பாதிரியார் பதில் சொன்னார்: “ஒன்றுமில்லை. என்னுடைய நண்பர்களை நான் பரலோகத்தில் பார்த்துக்கொள்ள இயலும் என்னும் நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. ஆனால் தங்களைப் பார்ப்பது இதுவே இறுதி முறையாக இருக்குமல்லவா, அதனால்தான்”.

நாவன்மைக்கு நற்சான்று

46

அமெரிக்க பாங்கு முதலாளிகளின் சங்கத் தலைவராவார் ஹோமர் லினிங்ஸ்டன். அவருக்குத் தம் நாவன்மைமீது நிறைய மதிப்பு. பொருள் செல்வர் மட்டுமல்ல, தாம் சொந்தச் செய்வரும் கூட என்று அவர் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வார்.

ஒருநாள் பாங்கு முதலாளிகளின் கூட்டம் ஒன்று நடந்தது. ஹோமர் லினிங்ஸ்டன் தாம் அவர்களின் தலைவர் ஆயிற்றே. அவர் பேசாமலிருப்பாரா? தம் பேச்சைக் கேட்டு அங்கிருப்போரெல்லாம் அப்படியே மயங்கினிடப் போகிறார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டே எழுந்தார். சில நிமிடங்கள்தாம் பேசியிருப்பார் அவர். திடீர் என்று ஒலிபெருக்கிக் கருவி கோளாறு செய்யத் தொடங்கிவிட்டது. ஹோமர் லினிங்ஸ்டன் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. உரத்துக் கத்திப் பேசினார். இடையில் அவருக்கு, “எல்லோருக்கும் கேட்குமா நாம் பேசுவது?” என்று ஓர் ஐயம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

“என்ன, கடைசி வரிசையில் இருப்பவர்களுக்கும் நான் பேசுவது நன்றாகக் கேட்கிறதா?” என்று கத்தினார் அவர்.

பின் வரிசையிலிருந்த ஒருவன் 'இல்லை' என்று கத்தினான்.

உடனே முன் வரிசையிலிருந்த ஒருவன் எழுந்து நின்று கொண்டு, "இங்கு நன்றாகக் கேட்கிறது. நீங்கள் இங்கு வந்து விடுங்கள். நான் அங்கே போய்விடுகிறேன்" என்று சொல்லவும் ஹோமர் லிவிங்ஸ்டன் முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

கழுதையும் மாம்பழமும்

47

மிர்ஸா காலிப் புகழ் பெற்ற உருதுப் புலவராவார். அவருக்கு மாம்பழம் என்றாலே உயிர். மாம்பழங்கள் சுவையாய்மிருக்கவேண்டும். சாப்பிடச் சாப்பிட குறையாமலுமிருக்கவேண்டுமென்றும் கூறுவார். அவரின் மாம்பழப் பித்தைப் பார்த்து அவரின் நண்பர்களெல்லாம் அவரைக் கேலி செய்வதுண்டு.

ஒருநாள் காலிப் தம் வீட்டில் நிறைய மாம்பழங்களை வைத்துக்கொண்டு வெட்டிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவரின் நண்பர்களில் சிலர் வந்து சேர்ந்தனர். அவரைக் கிண்டல் செய்யவேண்டும் என்று தோன்றியது ஒருவருக்கு.

"வெளியில் பார்த்தீர்களா?" என்றார் அவர்.

காலிப் சன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தார். அப்பொழுது ஒரு கழுதை அவர் எறிந்த மாம்பழத் தோலையும் கொட்டையையும் முகர்ந்து பார்த்துவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

"பார்த்தீர்கள் அல்லவா? மாம்பழத்தைக் கழுதைகள் கூடச் சாப்பிட மாட்டேன் என்கிறது" என்றார் நண்பர் குத்தலாக.

ஆமாம்; "கழுதைகள் சாப்பிட மாட்டாதுதான்" என்றார் காலிப் அமைதியாக.

விநோத மார்க் ட்வெய்ன்

48

"அங்கில் டாம்ஸ் கேபின்" என்னும் நூல் எழுதிப் புகழ் பெற்றவர் ஹோர்ரியட் பீச்சர் ஸ்டோவ் என்பவர். அவரை ஒருமுறை மார்க் ட்வெய்ன் பார்க்க வந்தார். மார்க் ட்வெய்னுக்கு எப்பொழுதுமே உடை சம்பந்தப்பட்டவற்றில் அத்தனை

அக்கறை கிடையாது. வெளியில் செல்வதாயிருந்தால் இருப்பதை எடுத்து மாட்டுக்கொண்டு கிளம்பி விடுவார்.

“என்ன இப்படி ‘டை’ கூட அணியாமல் கிளம்பி விடுகிறீர்கள்”? என்று திருமதி ஸ்டோவ் கேட்டபோதுதான், அவர் தம் கழுத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தார்.

“மறந்து விட்டது” என்று கூறிவிட்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார் மார்க்ட்வெய்ன்.

சிறிது நேரம் சென்றது. ஹெர்ரியட் பீச்சர் ஸ்டோவ் வீட்டுக் கதவை எவரோ தட்டினார்கள். திருமதி ஸ்டோவ் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தார். வாயிலில் கையில் ஒரு பொட்டலத்துடன் ஒருவன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“யார் அப்பா நீ?” என்று கேட்பதற்குள் அவன், “மார்க்ட்வெய்ன் அனுப்பினார். இதைத் தங்களிடம் தரச் சொன்னார்” என்றுகூறி அந்தப் பொட்டலத்தை நீட்டினான்.

திருமதி ஸ்டோவ் அதனை வாங்கிப் பிரித்தார். அவர் விழிகள் விரிந்தன. அதற்குள் ஒரு கறுப்பு ‘டை’யும் ஒரு குறிப்புமிருந்தன.

குறிப்பில் எழுதப்பட்டிருந்தது இதுதான்; “இதோ இருக்கிறது கழுத்து ‘டை’ இன்று உங்கள் வீட்டில் நான் ‘டை’ இல்லாமல் அரை மணி நேரம் இருந்திருக்கிறேன். எனவே அரை மணி நேரம் ‘டை’யைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டுத் திருப்பி அனுப்பி வைத்து விடுங்கள்: தயவு செய்து தாமதித்துவிட வேண்டாம். ஏனெனில் என்னிடமிருக்கும் ஒரேயொரு ‘டை’ அதுதான்.” —மார்க்ட்வெய்ன்

மூன்று கிளிபோர்டுகள்

49

புகழ் பெற்ற போதகரான டாக்டர் கிளிபோர்டு பர்மிங்ஹாம் வந்திருந்தார். அவர் கார் தெருவிலுள்ள கோயில் ஒன்றில் சொற்பொழிவு செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. கிளிபோர்டு வந்திருப்பதும் அவர் கார் தெருக் கோயிலில் சொற்பொழிவு செய்யப் போவதும் வெகு விரைவில் ஊரெங்கும் பரவிவிட்டது.

அன்று மாலை கார் தெரு நிரம்பி வழிந்தது. ஏராளமான மக்கள் அவர் சொற்பொழிவைக் கேட்பதற்காகப் பிரார்த்தனை தொடங்குவதற்கு வெகு நேரத்திற்கு முன்பே வந்து திரண்டு விட்டார்கள்.

ஆனால் டாக்டர் கிளிபோர்டு சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு தான் அங்கு வந்தார். கோயில் வாயிலில் பெருங்கூட்டம். எப்படியோ நெருக்கடித்துக்கொண்டு வாயிலை அடைந்தார். அங்கு நின்ற போலீஸ்காரர் அவரை உள்ளே போகவிடாது தடுத்தார். “நீங்களும் போய் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் இந்தக் கூட்டத்தில் ஏற்கனவே இருந்த இடமெல்லாம் நிரம்பி விட்டது. பேசாமல் திரும்பிப் போய்விடுங்கள். அதுதான் நல்லது” என்றார் அந்தப் போலீஸ்காரர்.

“திரும்பிப் போய்விடுவேன் தான். மக்கள் ஏமாற்ற மடைந்து விடுவார்கள் என்று பார்க்கிறேன்.”

“ஏன்?”

“டாக்டர் கிளிபோர்டு நான்தான்.”

“நீங்கள் தாமா?” என்று கேட்டுச் சிரித்த அந்தப் போலீஸ்காரர். “ஏற்கனவே நான் இரண்டு கிளிபோர்டுகளை விட்டுவிட்டேன், நீங்கள் மூன்றாவது....” என்றார்.

டாக்டர் கிளிபோர்டுக்கு என்ன செய்வதென்றே விளங்க வில்லை.

“தண்ணீர்! தண்ணீர்!!”

50

சர்.சி. ஆப்ரே ஸ்மித் என்பவர் சினிமா, நாடகம் இரண்டு துறைகளிலும் பிரபலமானவர். அடக்கமும் அமைதியுமுள்ள மனிதர் அவர். சாப்பிடும்போது அமைதியாக உட்கார்ந்து சாப்பிடவேண்டும். அந்தச் சமயத்தில் கூச்சலோ கூப்பாடோ இருக்கக் கூடாது என்று அவர் கூறுவார்.

ஒருநாள் இரவு ஹாலிவுட் ரெஸ்டாரண்ட் ஒன்றுக்கு அவர் உணவு கொள்ளச் சென்றார். காலியாகக் கிடக்கிறதே என்றுதான் அங்கிருந்த நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்தார். வேண்டிய உணவிற்கும் ‘ஆர்டர்’ கொடுத்தாகிவிட்டது. தம் முன் உட்கார்ந்திருக்கும் மனிதன் அப்படிக்க கத்துவான் என்று

அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. “பாவி மனிதன் பரிமாறுபவர்களை மெதுவாக அழைக்கக் கூடாதா? அதற்காகவா இப்படிச் கூப்பாடு போடவேண்டும்?” என்று எண்ணினார் ஆப்ரேஸ்மித். உணவு வந்தது. அவரும் உண்ணத் தொடங்கினார்.

ஆனால் அவர் எதிரே இருந்தவன் வாய்தான் சிறிதும் ஓயவில்லை. ஒரே கூச்சல். சின்ன விஷயத்திற்கெல்லாம் அவன் போட்ட கூச்சல் அப்பப்பா ஆப்ரேஸ்மித்தால் சகிக்க முடியவில்லை. தம் தலையில் அடித்துக் கொண்டார் அவர்.

“தண்ணீர், தண்ணீர்” என்று கத்தினான் அவன், பரிமாறுபவன் ஒருவனாவது அந்த மனிதனை ஏறிட்டுப் பார்க்க வேண்டுமே. எல்லோருமே வேண்டுமென்றே சேர்ந்து சதி செய்வது போல்தான் தோன்றியது. அவனும் கத்துவதை நிறுத்தவில்லை. பரிமாறுபவர்களும் அவன் பக்கமே போகவில்லை.

அவனுக்கு ஆத்திரம் வேறு, ஆற்றாமை வேறு. “பார்த்தீர்களா ஐயா இவர்கள் பண்ணுவதை? ஒரு கிளாஸ் தண்ணீர் கேட்டு எவ்வளவு நேரம் கத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். எவனாவது திரும்பிப் பார்க்கிறானா? நான் என்ன ஐயா செய்யட்டும் தண்ணீருக்கு?” என்று எதிரே இருந்த ஆப்ரேஸ்மித்தைப் பார்த்து கேட்டான் அவன்.

எலும் பொன்றை எடுத்துக் கடித்துக் கொண்டே அமைதியாகப் பதில் கூறினார் அவர். “உம்மேலே நெருப்பைப் பற்ற வைத்துக் கொள்ளும்! தண்ணீர் தானாக வரும்.”

மாலை மாறியது

51

பிங்ஹேம்டன் சேவிங்ஸ் பேங்க் என்னும் நிறுவனம் ஒரு புதிய கட்டடத்திற்கு மாறவிருந்தது. புதிய கட்டடத் திறப்பு விழா அழைப்பிதழ் நியூயார்க் நகர் சிடி நேஷனல் பேங்கிற்கும் வந்தது. ஒரு வாழ்த்துச் செய்தியும் மாலையும் வாங்கி அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தனர் நிர்வாகிகள்.

அங்கெல்லாம் மாலை கட்டுபவர்களிடம், அனுப்பி வைக்க வேண்டிய வாழ்த்துச் செய்தியைக் கூறி முகவரியையும் தெரிவித்துவிட்டால் அவர்களே கொண்டு சென்று முறையாகக் கொடுத்து விடுவார்கள்.

கட்டிடத் திறப்பு விழா நடந்து கொண்டிருந்தது. நியூ யார்க் நகர “சிடி நேஷனல் பேங்கின்” வாழ்த்துச் செய்தியையும் மாலையையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தான் ஒருவன். அங்கிருந்தவர்கள் மாலையைப் பெற்றுக்கொண்டு வாழ்த்துச் செய்தியைப் படித்தார்கள். “ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்” என்னும் ஆறுதல் செய்தி இருந்தது அதில்.

பிறகுதான், நியூயார்க் நகர சிடி நேஷனல் பேங்க் நிர்வாகிகளுக்குத் தெரிய வந்தது தாங்கள் அனுப்பிய வாழ்த்து செய்தியின் இலட்சணம். அவர்கள் மாலை கட்டியவனைப் பிடித்து விரட்டினார்கள். “போய் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்!”

அவன் வந்தான், சொன்னான்: “மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். இறந்த வீடு ஒன்றிற்குச் செல்ல வேண்டியது இங்கு வந்து விட்டது. இங்கு வரவேண்டிய “தங்களின் புதிய குடியேற்றத்திற்கு எங்கள் வாழ்த்துக்கள்!” என்னும் செய்தி அங்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டது.”

அல்லாமாவின் விகடம்

52

அல்லாமா அப்துல் ஹமீது பாகவி சிறந்த அரபி அறிஞர். திருக்குர்ஆனைத் தமிழில் முதன் முதலில் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டந்தவர் அவர்தாம். வாதம் புரிவதிலும் வல்லவர் அவர்.

ஒருநாள் அவரைப் பார்க்க இளைஞர் ஒருவர் வந்தார். தம்மை இன்னார் என்று அறிமுகப் படுத்திக்கொண்டு அல்லாமாவைப் பார்த்து அவர் கேட்டார். “கருத்தடை பற்றித் தங்கள் கருத்து என்ன?”

“கருத்தடை என்பது வறுமைக்குப் பயந்து குழந்தையைக் கொல்லுவதை யொக்கும். அது மார்க்கத்திற்கு முரணானது. பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் உணவளிக்க ஆண்டவனே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் தன் திருமறை யிலே இவ்வாறு கூறுகிறானே” என்று சொல்லிக் கீழ்க்கண்ட குர்ஆன் வசனத்தையும் படித்துக் காட்டினார் அல்லாமா.

“வறுமைக்குப் பயந்து உங்கள் குழந்தைகளைக் கொல்லாதீர்கள்”

அவர்களுக்கும் உங்களுக்கும் கூட நாம் உணவு தருவோம்.

திச்சயமாகக் கொல்லுவது மிகப் பெரும்
பாவமரகும்.

(17:31)

ஆனால் அந்த இளைஞர் இதனாலெல்லாம் திருப்தியடையவில்லை. அவர் பாட்டிற்குக் கருத்தடையின் அவசியத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டே இருந்தார்.

பேச்சை முடிக்க விரும்பிய அல்லாமா, “நல்லது. நீங்கள் விரும்புவதுபோல் செய்து கொள்ளுங்கள். ஆனால் இதை யெல்லாம் உங்கள் தந்தையாருக்கு முன்பே எவராவது கூறியிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்” என்றார் அமைதியாக

இறப்புப் படுக்கையில் சர்வாதிகாரி

53

ஸ்பெய்ன் சர்வாதிகாரி ஒருவன் இறப்புப் படுக்கையில் கிடந்தான், ‘இனி பிழைப்பது அரிது’ என்று மருத்துவர்கள் எல்லாரும் கூறிவிட்டார்கள். வாழ் நாளெல்லாம் கொடுமை புரிந்து வந்த அந்த சர்வாதிகாரிக்கு இறுதி நேரத்திலாவது ஆண்டவன் நினைவு ஏற்பட்டதும் என்றெண்ணி குடும்பப் பாதிரியாரை வரவழைத்தார்கள்.

அவரும் வந்தார், சில மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தார். “சர்வாதிகாரி நம் பகைவர்களை மன்னித்தாலாவது அவர் பாவங்களைக் கர்த்தர் மன்னிக்க மாட்டாரா?” என்று எண்ணினார் பாதிரியார். எனவே சர்வாதிகாரியின் அருகில் சென்று, “இப்பொழுதாவது உங்கள் பகைவர்களை மன்னித்து விடுங்களேன்” என்றார் பணிவோடு.

சர்வாதிகாரியின் விழிகள் விரிந்தன. புருவங்கள் மேலேறின. “ஆமாம் நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். ஆனால் இப்பொழுது எனக்குப் பகைவர்களே கிடையாதே. என் செய்வது? அவர்களை யெல்லாம் தான் ஏற்கனவே நான் சுட்டுத் தீர்த்துவிட்டேனே” என்றானே அந்தச் சர்வாதிகாரி.

பாதிரியாருக்கு என்ன சொல்லுவதென்றே புரியவில்லை.

கோளாறும் குழப்பமும்

54

ஒருமுறை பிரதம மந்திரி நேரு அவர்கள் சென்னை வந்திருந்தபோது இது நிகழ்ந்தது.

ப.சி.—5

அன்று மாலை அவர் 'ஐலண்ட்' வெளியில் பேசுவதற்காகப் பிரமாதமான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நூற்றுக் கணக்கான ஒலிபெருக்கிக் குழாய்கள் வெளியெங்கும் பொருத்தப்பட்டிருந்தன.

பிரதம மந்திரி பேசிக்கொண்டே இருந்தார்.

எங்கோ ஒரு மூலையில் கூச்சல் கிளம்பிற்று. "ஒன்றும் கேட்கவில்லை, ஒன்றும் கேட்கவில்லை" என்று.

பல குழாய்களில் எந்தப் பக்கக் குழாய் கெட்டுப்போய் விட்டது என்று தெரியவில்லை. அதற்குள் பெரும் குழப்பமே நேர்ந்துவிட்டது. தலைவர்களெல்லாம் வந்து, "அமைதியாயிருங்கள்!" என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். பயனில்லை.

"கொஞ்சம் நகருங்கள்!" என்று கூறிவிட்டு நேரு மைக்கைப் பிடித்தார். "என் பேச்சு யார் யாருக்கெல்லாம் கேட்கிறதோ அவர்களெல்லோரும் கையைத்தூக்குங்கள்!" என்றார்.

பன்னுறாயிரம் கைகள் கிளம்பின.

"சரி, யார் யாருக்கு கேட்கவில்லையோ அவர்களெல்லோரும் கொஞ்சம் தூக்குங்கள், பார்க்கலாம்" என்றதுதான் தாமதம்; அதற்கும் சிலர் தூக்கினார்களே!

"கேட்கவில்லை என்றால் எப்படிக் கேட்டதாம்" என்று கூறி நகைத்தார் நேரு.

பணமும் பேச்சும்

55

ஒருநாள் வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் பி.பி.ஸி. வானொலி நிலையத்தில் பேசுவதற்காக வாடகைக் கார் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். வண்டியோட்டி அவரை யார் என்று தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

பி.பி.ஸி. நிலையத்தை அடைந்ததும் சர்ச்சில் வண்டியை விட்டுக் கீழிறங்கிக்கொண்டே, "இங்கு எனக்கு ஒரு வேலை. நீ ஒருமணி நேரம் காத்திருக்க வேண்டும். என்ன இருப்பாயா?" என்று கேட்டார்.

"மற்ற நாளென்றால் இருப்பதற்கு மறுக்க மாட்டேன். ஆனால் இன்று நீங்கள் என்னை மன்னித்துக் கொள்ளவேண்டும். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சர்ச்சில் பேசப் போகிறார். அவர் பேசுவதை நான் அவிசியம் கேட்கவேண்டும்."

“அப்படியா?” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டார் சர்ச்சில். எவ்வளவு பெரிய மனிதனாக இருந்தாலும் ஒருவன் தன்னைப் புகழும்போது மகிழாதிருப்பதில்லையல்லவா? “என்னவோ அப்பா இன்று நீ எனக்காகக் காத்துக் கொண்டோனிருக்க வேண்டும்” என்று கூறிக்கொண்டே பத்து ஷில்லிங்குகளை எடுத்து நீட்டினார் சர்ச்சில். “இவற்றை என் அன்பளிப்பாக வைத்துக் கொள்?”

பணத்தைப் பார்த்ததும் பல்லை இளித்துவிட்டான் அந்த வண்டியோட்டி, “நிரம்ப நன்றி ஐயா உங்களுக்கு. சௌகரியம்போல் வாருங்கள்! நீங்கள் வரும்வரை நான் காத்திருக்கிறேன். அந்த வின்ஸ்டன் எக்கேடாவது கெட்டுப் போகட்டும்,”

சர்ச்சில் மறுகணம் அங்கு நிற்கவில்லை.

குதிரையும் கழுதையும்

56

இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரியாயிருந்தவர் நியூகேஸில் பிறப்பு. அவர் ஒரு சமயம் புகழ் பெற்ற நாவலாசிரியரான ஸ்டேர்னைச் சந்தித்தார். இருவரும் பல விஷயங்கள் பற்றி உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

உரையாடலின்போது அறிஞர்கள் பற்றிய பேச்சு வந்தது. வெறும் அறிஞர்களால் ஒன்றும் சாதிக்க இயலாது என்ற நினைப்பு நியூகேஸில் பிறப்புக்கு. எனவே ஸ்டேர்னைப் பார்த்து, “அரசாங்கக் காரியங்களைச் செய்ய அறிஞர்களுக்கு ஆற்றல் கிடையாது” என்று கூறினார்.

உடனே ஸ்டேர்ன், “அவர்களுக்கு ஆற்றல் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் அவர்கள் அதனை விரும்புவதில்லை, அது தான் உண்மை. குதிரையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதனால் கழுதையைப்போல் பொதி சுமக்க இயலும்தான். ஆனால் அது தன் முதுகின் மேல் சுமையை ஏற்றத்தான் அனுமதிப்பதில்லை” என்று அமைதியாகப் பதில் கூறினார்.

பத்துக் கட்டளைகள்

57

ஒரு முறை காண்டர்பரி ஆர்ச் பிஷப் பிரிட்டிஷ் போய் இலாகா மந்திரி ஏமானுவல் ஷின்வெல்லைப் பார்க்க வந்திருந்தார். இருவரும் போர்க் கொடுமைகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆர்ச் பிஷ்ப்புக்குப் புகைப் பிடிக்க வேண்டும்போல் தோன்றியது. தம் பையில் கையை விட்டு பைப்பை எடுத்துக் கொண்டார். அதில், தயாராய் வைத்திருந்த புகையிலையை நிரப்பினார், பையுள் கையை விட்டுத் தீப்பெட்டியைத்தான் தேடினார். அது கிடைக்கவில்லை. அதனை எங்கோ மறந்து விட்டு விட்டார் அவர்.

ஆர்ச் பிஷ்ப்பு அவர்களின் தவிப்பைக் கண்டு கொண்ட ஷின்வெல் தம் தீப்பெட்டியை எடுத்து நீட்டினார்.

ஆர்ச் பிஷ்ப்பு பைப்பைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு மேலும் பேசத் தொடங்கினார். போர் இலாகா மந்திரியும் பொறுமையாக அவர் கூறுவதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இறுதியில், “சரி, நான் வருகிறேன், வணக்கம்” என்று கூறிவிட்டு நடந்தார் ஆர்ச் பிஷ்ப்பு.

“மன்னிக்க வேண்டும் தங்களை நிறுத்துவதற்கு” என்னும் குரல் கேட்டுத் திரும்பினார் அவர்.

“தாங்கள் பத்துக் கட்டளைகளை மீறிவிட்டீர்களே” என்றார் எமாணுவெல் ஷின்வெல்.

ஆர்ச் பிஷ்ப்பு பதறிப் போய்விட்டார். காண்டர் பரியின் பிரதம மத குருவே பத்துக் கட்டளைகளை மீறுவதா? “என்ன சொல்லுகிறீர்கள் நீங்கள்?” என்று கேட்டார் அவர்.

ஷின்வெல் புன்முறுவலுடன் சொன்னார். “என் தீப்பெட்டியைக் கொஞ்சம் தந்துவிட்டுப் போகிறீர்களா?” என்று.

பெர்னார்ட்ஷாவின் சிறந்த உருவப்படம்

58

ஒரு நாள் நண்பர் ஒருவர் பெர்னார்ட்ஷாவிடம் தங்களின் சிறந்த உருவப் படம் எது என்று கேட்டார்.

“அதனை தான் ஒரு மாளிகையில்தான் பார்த்தேன். அதைப் போன்ற தத்ருபமான என் உருவப் படத்தை நான் இதுவரை பார்த்ததேயில்லை” என்றார் ஷா.

“யார் வரைந்த படம் அது?”

“கேளுங்கள். அதனைப் பார்க்க நேர்ந்ததே ஒரு கதை. அவ்வளவு தத்ருபமான என் உருவப்படம் ஒன்று அங்கு இருக்குமென்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அந்த மாளிகையின் சீமாட்டியே நேரில் வந்து அழைத்தாளே என்று அன்றிரவு நடந்த விருந்திற்குச் சென்றேன் நான், என்னைக்கண்டதும் அவள் ஓடி வந்து வாயிலில் வைத்தே வரவேற்றாள். அப்பொழுதுதான் அவளின் பின்புறமாய், என் உருவப்படம் ஒன்று இருப்பதைப் பார்த்தேன். உண்மையில் அவ்வளவு தத்ருபமான உருவப்படம் ஒன்றை நான் இதுவரை பார்த்ததே கிடையாது. “யார் வரைந்திருப்பார்?” என்று எண்ணிக் கொண்டே அதன் அருகில் சென்றேன். அருகில் செல்லச் செல்ல எவ்வளவு தெளிவாய்த் தெரிந்தது தெரியுமா? கிட்ட நெருங்கிப் போய்ப் பார்த்தபோதுதான் தெரிந்தது. அது ஒரு கண்ணாடி என்று.”

ஷா முடித்தார். நண்பர் சிரித்தார்.

சஅதியின் சாமர்த்தியம்

59

ஷேக் சஅதி தம் பயணத்தில் ஒரு நாள் தப்ரேஸ் என்னும் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கிருந்த பள்ளியொன்றில் தொழுதையை முடித்துக் கொண்டு அமைதியாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார் அவர். அப்பொழுது அங்கு வந்த புலவர் ஒருவருக்கு சஅதியைப் பார்த்ததுமே அயல் ஊர்க்காரர் என்று தெரிந்து விட்டது.

“யார் ஐயா நீர்? எந்த ஊர் உமக்கு?” என்று கேட்டார் அந்த புலவர் சஅதியைப் பார்த்து.

“பெயர் ஷேக் சஅதி, ஊர் செழுமை மிகுந்த சிராஜ் நகரம்.”

“அடடே நீர்தாம் அவரா?” என்று ஏளனத்துடன் கேட்டார் அந்தப் புலவர். அவருக்கு சஅதிமீது வெறுப்பு.

அவரின் ஏளன மொழிகளுக்கு சஅதியும் சூடாகப் பதில் கொடுத்தார். “அயலூர்க்காரனுக்கு அவ்வளவு வாயா?” என்று ஒரே ஆத்திரம் அந்தப் புதவருக்கு என்றாலும் அவரால் சஅதியுடன் எதிர்த்துப் பேச இயலவில்லை.

சினத்துடன் பள்ளியிலேயே இருக்கும் நீர்த் தேக்கத்திற்கு சென்றார். அங்குத் தண்ணீர் அள்ளுவதற்காக வைத்திருந்த மண் கலயத்தை எடுத்து கவிழ்த்துக் கொண்டு “சிராஜ்காரர் களின் தலைகளெல்லாம் இதன் அடித்தளம்போல் இப்படித் தான் வழக்கையாக இருக்கின்றன” என்றார் அவர். சஅதி யின் தலை வழக்கையாக இருந்ததைத்தான் அந்தப் புலவர் இப்படிக் குத்திக் காட்டினார்.

சஅதியா விடுபவர்? “ஆமாம், தப்ரேஸ்காரர்களின் தலை களெல்லாம் கலயத்தின் உள்பாகம்போல் அல்லவா காலியாக இருக்கின்றன” என்றார் குட்டோடு குடாக.

திருடர் மார்க் ட்வெய்ன்?

60

ஒருமுறை மார்க் ட்வெய்ன் லண்டன் வந்திருந்தார். அவர் வந்து சேர்ந்த அன்று ஆஸ்காட் கோப்பைக்கானப் பத்தயக் களும் தொடங்கவிருந்தன. மார்க் ட்வெய்னின் வரவும் ஆஸ்காட் கோப்பைக்கானப் பத்தயத் தொடக்கமும் தான் அன்றைக்கு முக்கியமான செய்திகள்.

லண்டன் பத்திரிகைகள் செய்திகளைச் சுடச் சுடச் கொடுப் பதில் உலகப் புகழ்பெற்றவை. அன்று லண்டன் உலகின் மையமாக இருந்தது. அங்கு நடக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சி யையும் உலக மக்கள் அறிய ஆவலுடன் இருந்தார்கள்.

லண்டன் நகரப் பத்திரிகை விற்கும் பையன்கள் மிகவும் சுறு சுறுப்பானவர்கள். பத்திரிகை வெளி வந்ததும் அவர்கள் அதனை எடுத்துக் கொண்டு முக்கியச் செய்திகளைக் கூவிக் கொண்டே ஓடுவார்கள். அவர்களின் ஓட்டமே கூறும், செய்தி தள் ஆறிவிடக் கூடாது என்பதில் அவர்களுக்குள்ள அக்கறையையும் சுடச் சுடச் செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்வதில் மக்க ளுக்குள்ள ஆவலையும்.

அவர்கள் தம் பெயரையும் கூவுவதைக் கேட்டதும் மார்க் ட்வெய்ன் அறைக் கதவை திறந்து பார்த்தார். அவ்வளவு தான். அவருக்கு மயக்கம் போடாததுதான் குறை. காரணம் அவர்கள் பின்வருமாறு கூவிக் கொண்டு சென்றதுதான்: “மார்க் ட்வெய்ன் வந்தார். ஆஸ்காட் கோப்பை களவுபோய் விட்டது.”

விருந்தில் வேடிக்கை

61

ஜார்ஜ் பெர்னார்ட்ஷா ஒரு விருந்திற்குச் சென்றிருந்தார். விருந்து முடிந்ததும் வயலின் வித்வான் ஒருவரின் கச்சேரி நடந்தது. அதனை ஷாவும் உட்கார்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

விருந்து வைத்த பெண்மணி அவர் பக்கம் வந்து, “வித்வானைப் பற்றித் தாங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“இவர் கச்சேரியைக் கேட்கும்போது எனக்கு பாதருஸ்கியின் நினைவுதான் வருகிறது” என்றார் ஷா.

அதைக் கேட்டு அந்தப் பெண்மணி விழித்தாள். “என்ன சொல்லுகிறீர்கள் நீங்கள். பாதருஸ்கி ஒரு வயலின் வித்வான் இல்லையே?”

“இவர் மட்டும் என்னவாம்?” என்று கேட்டாரே ஷா ஒரு கணமும் தாமதியாமல்.

பெரிதும் துன்புறுத்தப்பட்டவர்

62

இந்தியா ஈன்றெடுத்த பெரும் புலவர்களுள் ஒருவர் அல்லாமா முகம்மது இக்பால். அவரின் “அஸ்ராரெ குதி. ஷிக்வா, ஜவாபே ஷிக்வா, ஜாவீத் நாமா” முதலிய கவிதை நூல்கள் உலகு புகழ் பெற்றவை.

அவரை ஒரு நாள் நண்பர் ஒருவர் பார்க்க வந்தார். இருவரும் பல விஷயங்கள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இறுதியில் விடை பெறப் போகும்போது நண்பர் கேட்டார்; “உலகிலேயே பெரிய ‘மஸ்லாம்’ அதாவது மிகவும் துன்புறுத்தப்பட்டவர் யார்?” என்று.

அல்லாமா இக்பால் அவர்கள் கர்பலாக்களத்தில் கொடுங் கோலர்களை எதிர்த்து நின்று வீர மரணம் எய்திய இமாம் ஹுஸைனைத்தான் குறிப்பிடுவார் என்று எதிர்பார்த்தே அந்த கேள்வியைக் கேட்டார் அவர். இமாம் ஹுஸைன் அவர்கள் மீது அவருக்கு அவ்வளவு அன்பு.

ஆனால் அல்லாமா இப்பாலோ, “உலகிலேயே மிகவும் துன்புறுத்தப்பட்டது குர்ஆன்தான்” என்றார்.

நண்பருக்கு ஏமாற்றம் ஒருபுறம்; வியப்பு ஒருபுறம். “எப்படி?” என்று கேட்டார் அவர்.

“குர்ஆனை அல்லாமா யூசுப் அலி மொழி பெயர்க்கப் போகிறார் அல்லவா?” என்றார் அல்லாமா இப்பால் புன்முறுவலுடன்.

யோக்கியனும் அயோக்கியனும்

63

ஜெர்மன் பேரரசர் பிரடரிக் வில்லியம் ஒரு நாள் போஸ்டாம் நகரிலிருந்த சிறைச்சாலைகளைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தார். அப்பொழுது அங்கிருந்த கைதிகளெல்லாம் அவரைக் கண்டதும், “எங்கள் மீது இரங்குங்கள். எங்களை விடுதலை செய்யுங்கள். நாங்களெல்லோரும் நிரபராதிகள்” என்று முறையிட்டார்கள்.

அவர்களுள் ஒருவன் மட்டும் ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தான்.

“ஏனப்பா! நீ நிரபராதி இல்லையா?” என்று அரசர் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“இல்லை. நான் குற்றவாளிதான். புரிந்த குற்றத் திற்குத்தான் தண்டனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான் அவன்.

உடனே அரசர், “இந்த அயோக்கியப் பயலை உடனே விரட்டியடியுங்கள். இவன் இங்கிருந்தால் நல்லவர்களையும் கெடுத்து விடுவான்” என்று உத்தரவிட்டார் சிறையதிகாரிக்கு.

தொழிலாளர் மந்திரியின் தவிப்பு

64

அமெரிக்க நகரொன்றில் தங்களைக் கௌரவிப்பதற்காக நிகழ்ந்த விருந்தொன்றிற்கு வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலும் தொழிலாளர் இலாகா மந்திரியான ஏர்னெஸ்ட் பெவினும் சென்றிருந்தார்கள்.

அந்த நாட்டு வழக்கப்படி விருந்து முடிந்ததும் நாட்டியம் ஆரம்பமாகியது. ஒவ்வொருவரும் தம் கருத்திற்கினிய

நங்கையரின் மென்விரல் பற்றி நடன மேடையில் ஏறினார்கள். ஆட்டம் அமளிபடத் தொடங்கியது.

எர்னெஸ்ட் பெவினுக்குக் கிடைத்த மங்கையோ துரதிருஷ்டவசமாக அவரைவிட உயரமாக இருந்தாள். பெவினால் அவளுடன் இணைந்து நாட்டியமாட இயல வில்லை. நடன மேடையில் அவர் திண்டாடித் தவித்தார்.

இதனைச் சர்ச்சில் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தார், அப்பொழுது அருகிலிருந்த நண்பர் ஒருவர், “என்ன தொழிலாளர் மந்திரி நடனமா ஆடுகிறார்?” என்று கேட்டார்.

“அது நடனமல்ல. தொழிலாளர் இயக்கமென்பதே அது தான்” என்றார் சர்ச்சில் ஏளனமாக.

தலைவரின் லட்சணம்

65

காங்கிரஸ் கூட்டம் ஒன்று நடத்து கொண்டிருந்தது: ஏதோ காரணத்தினால் கூட்டத்தில் குழப்பம். ஒரே கூச்சலும், கூப்பாடுமாக அமளிபட்டது. அங்கு அமர்ந்திருந்த பிரபல காங்கிரஸ் தலைவருக்கு இதைக் கண்டு கடுமையான கோபம் வந்து விட்டது:

“மைக்” முன் வந்தார். “கூச்சல் போடுவதை நிறுத்தப் போகிறீர்களா, இல்லையா?” என்று கத்தினார்.

அவர் பேச்சை எவரும் பொருட்படுத்தவில்லை. கூச்சலும் கூப்பாடும் ஒரு சிறிதும் அடங்கியபாடாயில்லை.

அந்த காங்கிரஸ் தலைவருக்கு கோபம் வந்து விட்டால் கேட்கவே வேண்டாம். “நீங்கள் எல்லாம் முட்டாள் மும்பல்கள் காலிக்கூட்டங்கள்” [தமக்கு வந்த கோபத்தில் கத்தினார் அவர்.

உடனே கூட்டத்திலிருந்து ஒருவன் கத்தினான், “நீங்கள் எங்கள் தலைவர் என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம்!”

பிரிட்டனும் ஆஸ்திரேலியாவும்

66

இங்கிலாந்திற்கு வந்திருந்த ஆஸ்திரேலியப் பிரதம மந்திரிக்கு லண்டன் நகரில் ஒரு விருந்து வைக்கப்பட்டது.

அதில் அவர் பேசும்பொழுது எவ்வாறு தூரமானது மக்களை ஒருவரையொருவர் தவறாகப் புரிந்துக் கொள்ளச் செய்கிறது என்பதை விளக்க, நடந்த திகழ்ச்சியொன்றைச் சொல்லிக் காட்டினார்.

ஒரு பையன் தன் தாயிடம் தான் ஆஸ்திரேலியா போகப் போவதாய் அடம் பிடித்தானாம். அவளோ பழைய காலத்து மனுஷியாம். பையன் சொல்வதைக் கேட்டு அவள் அப்படியே அதிர்ந்து போய்விட்டாளாம். “ஆஸ்திரேலியாவா! மகனே! அங்குப் போகாதேடா. அங்குத் தான் குற்றவாளிகளையெல்லாம் அனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்” என்றாளாம் அவள்.

ஆனால் அவள் பேச்சைப் பையன் கேட்கவில்லையாம். ஒரு நாள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கப்பல் ஏறி விட்டானாம். சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவன் ஓர் கடிதம் எழுதி இருந்தானாம். அதில், தான் பிரிட்டிஷ் அதிகாரியின் மகளை மணந்து கொண்டு சுகமாயிருப்பதாயும் அவள் தங்களை வந்து பார்க்க வேண்டுமென்றும் வேண்டிக் கொண்டிருந்தாளாம். அதற்கிணங்கி அந்தத் தாயும் ஆஸ்திரேலியா சென்றாளாம். அவளுக்குத் தம் மருமகளை நிரம்பப் பிடித்து விட்டதாம். எனவே அவளை ஒரு முறை இங்கிலாந்திற்கு வந்து போகுமாறு வேண்டினாளாம்.

அதற்கு அந்த மருமகள் சொன்னாளாம், “என்ன இங்கிலாந்திற்கா? ஐயோ நான் வரமாட்டேன். அங்கிருந்துதான் குற்றவாளிகள் இங்கு வந்தார்கள்” என்று.

காலிபின் இறைஞ்சுதல்

67

புலவர்களுள் பெரும்பாலோர் மது வருந்தும் வழக்கமுள்ளவர்கள். மார்க்க பக்தி மிக்க சிலர்கூட இதற்கு விதி விலக்கல்லர். அவர்களுள் ஒருவர் மிர்ஸா காலிப்.

அவர் மதுவை விலை கொடுத்து வாங்குவதில்லை. ஆனால் நண்பர்கள் அன்பளிப்பாக அனுப்பி வைப்பதைத் தாராளமாக அருந்துவார்.

ஒரு நாள் காலை எவராவது மது கொண்டு வந்து தரமாட்டார்களா என்று காலிப் எதிர்பார்த்திருந்தார். மத்தியானம்

வரை ஒருவரும் கொண்டு வந்து தரவில்லை. “ஆண்டவனே இது என்னடா சோதனை” என்று எண்ணிக்கொண்டே கிளம்பினார்.

பக்கத்திலுள்ள பள்ளிக்குள் நுழைந்து கை, கால் முகத்தை கழுவிக்கொண்டு தொழத்தான் போனார், அவர் பார்வை வாயில் பக்கம் திரும்பியது. அவர் நண்பரொருவர் அவருக்காக மதுப் புட்டி ஒன்றைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிப்பது தெரிந்து விட்டது.

காலிப் வெளியே நடந்தார். “என்ன என்று மில்லாத் திருநாளாய்த் தொழ வந்தார், வந்தவரும் திரும்பிப் போகிறாரே” என்று பள்ளியிலிருந்தோர்க்கெல்லாம் வியப்பு.

“என்ன இவ்வளவு தூரம் வந்து விட்டுத் தொழாமல் செல்லுகிறீர்களே?” என்று கேட்டார் அங்கிருந்தவருள் ஒருவர்.

“ஆமாம், என் இறைஞ்சுதல் நிறைவேறிவிட்டதல்லவா?” என்று கூறி விட்டு நண்பரை பார்த்துக் கொண்டே நடந்தார் காலிப்.

இல்லையும் ஆமாவும்

68

ரஷ்யத் தலைவர் ஸ்டாலினும் அந்நிய நாட்டு மந்திரி மாலடோவும் அன்று ஏதோ ஒரு விஷமாய் ஆலோசனை புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது டெலிபோன் மணி ஒலித்தது. மாலடோவ் ரிஸீவரை எடுத்து “ஹலோ” என்றார். அவருடன் பேசியவர் அமெரிக்க அந்நிய நாட்டு மந்திரி பயர்ன்ஸ்தான்.

“மிஸ்டர் பயர்ன்ஸா?” என்று கேட்டு விட்டு மாலடோவ் கூறியதெல்லாம் இவை தாம். “இல்லை..... முடியவே முடியாது... நிச்சயமாக இல்லை... ஆமாம்... இல்லை. இல்லை ஊஹும்..... முடியாது..... முடியவே முடியாது.”

பேசி முடித்ததும் ‘ரிஸீவரை’ வைத்து விட்டு ஸ்டாலினை பார்த்தார் மாலடோவ்.

ஸ்டாலினும் அவரைப் பார்த்தார். “ஒரு முறை ஆமாம் என்றீரே? அவர் என்ன கேட்டார்?”

“பேசுகிறது காதில் விழுகிறதா என்று கேட்டார். அதற்குத்தான் ஆமாம் என்றேன்” என்றார் மாலடோவ்.

பேச்சாளரின் மன்னிப்பு

69

இத்தாலி நாட்டின் பெரும் பேச்சாளர் டாக்ஸ்க். அவர் தாம் முன்பிருந்த கட்சியை விட்டு விலகிப் புதிய கட்சி ஒன்றை ஆரம்பித்தார்.

ஒரு நாள் அவர் தாம் ஆரம்பித்துள்ள புதிய கட்சியின் கொள்கைகளை விளக்கி வரும்போது தாம் முன்பிருந்த கட்சியின் கொள்கைகளைக் கண்டிக்க மறக்கவில்லை, அந்தக் கட்சியின் கொள்கைகள் தவறானவையென்றும் அவை மக்களை வழி கேட்டிற்குத்தான் அழைத்துச் செல்லுமென்றும் பேசினார் அவர்.

“நான் இப்பொழுது கூறுவதுதான் நாட்டிற்குத் தேவையான கொள்கை; நான் இதுவரை தவறான கொள்கை கொண்டிருந்ததற்கும் அதனைத் தவறு என்றறியாது மக்களிடையில் பிரச்சாரம் செய்ததற்கும் மிகவும் வருந்துகிறேன். அதற்காக என்னைத் தயவு செய்து மன்னித்து விடுங்கள்!”

அப்பொழுது கூட்டத்திலிருந்து ஒருவன் கேட்டான், “அது சரி, இவ்வாறு தாங்கள் இப்பொழுது பேசுவதற்கு எப்போது மன்னிப்புக் கேட்கப் போகிறீர்கள் என்று?”

ஷாவின் கருத்து

70

ஒரு நாள் இளம் எழுத்தாளர் ஒருவர் ஜார்ஜ் பெர்னார்ட் ஷாவிடம் சென்று தாம் ஒரு நாடகம் எழுதியிருப்பதாகவும் அது பற்றி அவர் தம் கருத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றும் வேண்டிக் கொண்டார்.

“நிரம்பச் சிரமப்பட்டு எழுதியிருக்கிறேன். பல இரவுகள் நான் தூங்கவே இல்லை.”

“அப்படியா. சரி, படியும் நான் கேட்கிறேன்” என்றார் ஷா.

அவ்வளவுதான். உடனே அந்த இளம் எழுத்தாவர் தாம் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த கையெழுத்துப் பிரதியை

எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். படித்துக் கொண்டே இருந்தவர் பக்கத்தில் குறட்டையொலி கேட்கவே ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

அவருக்குப் பெரிய ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது. ஷா நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு.

படித்துக் கொண்டே இருந்தவர் “திடும்” என நிறுத்திய தாலோ என்னவோ ஷா விழித்துக் கொண்டு விட்டார்,

“தங்களின் கருத்தை அறிய வேண்டுமென்றல்லவா வந்தேன்?” என்ற அந்த இளம் எழுத்தாளர் “தாங்கள் இப்படி உறங்கிவிட்டீர்களே” என்று சொல்லாமற் சொன்னார்.

“நான் தான் என் கருத்தை தெரிவித்து விட்டேனே, என்றாரே ஷா. எழுத்தாளர் முகம் சாம்பிக் கூம்பி விட்டது ஒரு கணத்தில்.

பரத்தையின் பணம்

71

சர் சையித் அஹ்மத்கான் நாடு நகரமெல்லாம் சுற்றி அலிகர் பல்கலைக் கழகம் நிறுவுவதற்காகப் பணம் திரட்டிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது ஒரு பரத்தை—உடலை விற்பதையே தொழிலாகக் கொண்டவள் அந்த “நன்முயற்சியில் என் பங்கு” என்று கூறி ஒரு தொகையைச் சன்மானமாகக் கொடுத்தாள். அதனையும் முகம் கோணாமல் வாங்கிக் கொண்டார் சர் சையித்.

ஆனால் நண்பர்களுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. “என்ன அவளிடம் போய் வாங்கி விட்டீர்கள்: அவள் எத்தகையவள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று இடித்துக் கேட்டார்கள் அவர்கள்.

சிரித்துக் கொண்டே சர் சையித் பதில் அளித்தார். “நாம் பல்கலைக் கழகக் கட்டடத்தில் கக்கூஸ் கட்ட வேண்டுமல்லவா?”

“ஆமாம், அதை யார் வேண்டாம் என்றார்கள்.”

“இல்லை அவளிடமிருந்து பெற்ற பணத்தை அதற்குப் பயன்படுத்தி விடுகிறேன்” என்றார் சர் சையித்.

டிக்ரெட் ஏன்?

72

டவைட் மார்ரோவுக்கு நினைவாற்றல் மிகவும் குறைவு. தம்மையே, தம் பெயரையே மறந்துவிடும் அளவு மறதி அவருக்கு. இதனால் அவர் சில சமயங்களில் பெரும் சங்கடத் திற்கு ஆளாகியிருக்கிறார்,

ஒரு நாள் ஏதோ அலுவலாய் வெளியே கிளம்பியவர் பாதாள இரயில் ஒன்றில் ஏறிக் கொண்டு விட்டார். வண்டி புறப்பட்டு விட்டது.

கண்டக்டர் வந்தார். “டிக்ரட் வாங்கி விட்டீர்களோ?” என்று கேட்டார்.

டவைட் மார்ரோவுக்கு, ‘வாங்கினோமா, வாங்க வில்லையா?’ என்றே ஞாபகம் இல்லை. எனினும் கோட்டுபை சட்டைப்பை, சராய்பை எங்கும் தேடு தேடென்று தேடினார். டிக்ரட்டான் அகப்படவில்லை.

இதற்கிடையில் அவரை யார் என்று புரிந்து கொண்டு விட்டார் கண்டக்டர். “பரவாயில்லை ஐயா! இன்னொரு முறை வரும்போது டிக்ரெட்டைக் கொடுங்கள் போதும்” என்றார் அவர்.

கண்டக்டரின் பேச்சை அவர் காதிலேயே வாங்கிக்கொள்ள வில்லை. டிக்ரெட்டைத் தேடும் வேலையில்தான் அவர் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தார்,

“நான்தான் வேண்டாம் என்றேனே ஐயா! ஏன் சிரமப் படுகிறீர்கள்?” என்றார் கண்டக்டர்.

“நீ வேண்டாம் என்றால்... அது எனக்கு வேண்டுமே அப்பா! அதைப் பார்த்துத் தானே எங்கே போக வேண்டுமென்றே நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்றாரே பார்க்கலாம்.

கண்டக்டர் பேசாமல் நடந்து விட்டார் சிரித்துக் கொண்டு.

விங்கனுக்கு ஏற்பட்ட அடி

73

அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்த நேரம். ஆப்ரஹாம் விங்கனுக்கு வந்த செய்தி களெல்லாம் தோல்விச் செய்திகளாகவே இருந்தன. அவருக்கு

என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை: நிலைமையின் அபாயத் தைச் சிறிதும் உணராமல் தளபதி மேக்லிலான் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். வெற்றி செய்திகள் அனுப்பிக் கொண்டிருப்பதற்கு பதிலாக தன் சோம்பேறித் தனத்திற்கு சமாதானங்கள் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான் அவன், லிங்கனுக்கோ அவனை விட்டாலும் வேறு கதையில்லை. இதனால் லிங்கன் மிகவும் மனத்துயர் அடைந்தார்.

வெண் மாளிகையில் ஓர் இருட்டான மாடிப் படிக்கட்டிருந்தது. ஏதோ சிந்தனையில் அதில் அவர் இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தபொழுது தம்மை அப்படியொருவர் தாக்குவார் என்று அவர் எதிர்ப்பார்க்கவேயில்லை. உரம் பெற்ற லிங்கனின் உடலாக இருந்ததால்தான் அந்தத் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடிந்தது.

தாக்கியவன் பகைவன் எவனுமல்லன். 'பைல்'களைத் தூக்கிக் கொண்டு படிக்கட்டுகளில் பாய்ந்தேறிக் கொண்டிருந்த வெண் மாளிகை அதிகாரி ஒருவன் தான். இருட்டாக வேறு இருந்ததனால் எதிரே வருபவர் யார் என்று தெரிய வில்லை. பாய்ந்தேறிச் சென்ற வேகத்தில் எவர் வயிற்றிலோ மோதிவிட்டோம் எனத் தெரிந்ததும் ஏறிட்டுப் பார்த்தான் அவன்.

“ஐயோ! நீங்களா? பத்தாயிரம் முறை மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்றான் அந்த இளம் அதிகாரி அஞ்சி நடுங்கிக்கொண்டு.

“பயப்படாதீர்! நீர் ஒரு முறை மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டாலே போதும்” என்று அந்த இளம் அதிகாரியின் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டு கூறினார் லிங்கன்: “இளைஞரே! நீர் இப்பொழுது மோதினீரே, என்னை, இந்த வேகத்தில் நம் படை முழுவதும் பகைவரை மோதினால் நான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவேன் தெரியுமா?”

வெப்ஸ்டரும் பூகம்பமும்

74

டேனியல் வெப்ஸ்டர் புகழ் பெற்ற அமெரிக்க வழக்கறிஞர்; அத்துடன் சிறந்த வாசாலகரும் கூட. அவர் ஒரு வழக்கிற்குப் பெறும் மிகக் குறைவான 'பீஸ்' இருபத்தோராயிரம் டாலர்கள்: அதாவது சுமாராக ஐம்பதாயிரம் ரூபாய்

கள். அவர் பேச்சைக் கேட்பதற்குச் சில சமயங்களில் மக்கள் தூறு டாலர்கள் அதாவது ஐந்துறு ரூபாய் கொடுத்தும் ஒரு டிக்கட் வாங்குவதுண்டு.

ஒருமுறை அவர் எதிர்த் தரப்பாருக்கு ஆஜராகப் போகிறார் என்று அறிந்தபோது ஒருவருக்கு என்ன செய்வ தென்றே தோன்றவில்லை. உடனே தம்நண்பரிடம் சென்றார். நெருக்கடியான வேளையில் அவரிடம் ஆலோசனை கேட்பது அவர் வழக்கம்.

“என்ன டேனியல் வெப்ஸ்டரா ஆஜராகப் போகிறார்?” என்று கேட்டார் நண்பர்.

“ஆமாம்” என்றார் அவர். “என்ன செய்யலாம் சொல் லுங்கள்!” பரிதாபமாக இருந்தது அவரைப் பார்க்கும்போது.

“என்ன செய்யலாம். ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது. உடனே ஸ்மிர்னாவிலிருந்து ஒரு குட்டி பூகம்பத்தைத் தருவி யும். அது ஒன்றுதான் வெப்ஸ்டரை சமாளிக்க ஒரே வழி.”

பைரனின் எழுத்து

75

ஆங்கிலப் புலவர் பைரனின் கவிதைகள் மிகவும் அழகா னவை. ஆனால் அவர் கவிதைகளைபோல அவர் கையெழுத்து அவ்வளவு அழகாயிராது. பைரனும் தம் கையெழுத்தைத் திருத்திக் கொள்வதற்காக பெரிதும் முயன்றார். அந்த முயற்சியில் அவருக்குத் தோல்விதான் கிட்டியது. “சரி எப்படியோ பொகட்டும்” என்று அவரும் இருந்துவிட்டார். ஆனால் கையெழுத்துதான் நாளுக்கு நாள் மோசமாகிக் கொண்டேயிருந்தது.

ஒரு நாள் அவர் அச்சகம் ஒன்றிற்கு அச்சிடுவதற்காகத் தம் கையெழுத்துப் பிரதியை அனுப்பி வைத்தார். அச்சக நிறு வாகியாலோ, அச்சக் கோப்பவர்களாலோ அதனை ஒரு வரி கூடப் படிக்க இயலவில்லை. எனவே கையெழுத்துப் பிரதி பைரனிடமே திரும்பி வந்தது திருத்தி அனுப்பும்படி.

பைரனும் அதனைப் பிரித்துப் படிக்க முயன்றார். எழுதிய அவரால்கூட அதைப் படிக்க இயலவில்லை. இப்படியும் அப் படியும் வைத்துப் பார்த்தார். பக்கத்தில் பிடித்தும் தொலை

வில் பிரித்தும் படிக்க முயன்றார். ஒரு வரியாவது சரியாகப் புரியவேண்டுமே. அவருக்கே அயர்ந்து போய்விட்டது. “இதை எழுதும்போது என்ன எழுதினேன் என்று எனக்கும் தெரியும், ஆண்டவனுக்கும் தெரியும். ஆனால் இப்பொழுதோ ஐயகோ, அந்த ஆண்டவன் ஒருவனுக்குத்தான் தெரியும்” என்றார் பைரன்.

கஞ்சன் ரிஷிலு

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரஞ்சு அரசரின் மந்திரியாக இருந்தவர் ரிஷிலு. அவர் மிகவும் கண்டிப்பானவர். அவரிடம் ஒருமுறை பிரஞ்சு எழுத்தாளர் பெனலன் ஒரு தர்ம நிலையத்திற்கு நன்கொடை கேட்டு வந்தார். ரிஷிலு ஒரு தம்படி கூட அதற்குக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்.

ஒருநாள் இருவரும் ஓர் ஒவியக் காட்சியில் சந்தித்துக் கொண்டனர். “அடுத்த அறையிலிருந்த தங்கள் படத்தைத் தான் பார்த்து விட்டு வருகிறேன்” என்றார் பெனலன்.

“அதனிடமும் ஏதாவது நன்கொடை கேட்டிருப்பீரே?” என்றார் ரிஷிலு கிண்டலாக.

“எனக்கு என்ன பைத்தியமா’ அதுதான் தங்களைப் போலவே இருந்ததே. கேட்டாலும் பயனிருக்காது என்று தெரிந்து கொண்டேன்’ என்றார் பெனலன் விட்டுக்கொடாமல்.

எப்படி இருக்கிறார் உங்கள் மனைவி

அமெரிக்காவிலிருக்கும் வாபாஷ் கல்லூரியின் முதல்வராவார் டாக்டர் பிளேங்க் எய்ச் ஸ்பாக்ஸ் என்பவர். அவருக்கு நினைவாற்றல் மிகவும் குறைவு. அவர் சில சமயங்களில் தம் முடைய நெருங்கிய நண்பர்களைப் பார்த்துக்கூட, “நீங்கள் யார்? தெரியவில்லையே எனக்கு” என்று கூறிவிடுவதுண்டு.

அவர் ஒருநாள் தெரு வழியே சென்று கொண்டிருந்த பொழுது எதிரே ஒரு பெண்மணி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளை யார் என்று தெரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும் அவள் தமக்கு அறிமுகமானவள்போல் தோன்றியது அவருக்கு.

இதற்குள் அவளே அவருக்கு வணக்கம் கூறிவிடவே அவரும் பதில் வணக்கம் கூறிவிட்டு அவள் கைகளைப் பிடித்து குலுக்கினார். கையை இன்னும் விடவில்லை. அதற்குள் அந்த பக்கம் தமக்குத் தெரிந்த மற்றொரு மனிதர் வரவே, “ஹலோ! ஏப்படியிருக்கிறீர்கள்? உங்கள் மனைவி எப்படியிருக்கிறார்?” என்று கேட்டார் அவர்.

“நான் நன்றாக இருக்கிறேன். அவள் எப்படி இருக்கிறாள் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே, அவள் கையைத்தானே நீங்கள் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறீர்கள்” என்றார் வந்த மனிதர்.

இப்பொழுதுதான் டாக்டர் பிளேங்க் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். அவள் இதழ்களில் நகை நெளிந்தது. அவர் முகத்திலோ அசடு வழிந்தது.

விழாவில் விகடம்

78

மௌலானா முகம்மது அலி இந்திய சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்ட பெருந்தலைவர்களுள் ஒருவர். அவர் நடாத்திய ‘காம்ரேடு. ஹம்தர்த்’ பத்திரிகைகள் அனல் பொறி பறக்கும் டேடுரைகளுடன் வெளிவந்து அன்றைய மக்களை விடுதலைப் கபாருக்கு வீறுகொண்டெழச் செய்தன. பகைவருக்குத்தான் அவர் காயும் வெய்யோன்போல் கடுமையானவர், நண்பர்க்கோ தண்ணிலவினும் இனிமை மிக்கவர் அவர்.

‘ஹம்தர்த்’ பத்திரிகை தொடங்கி முதலாவது ஆண்டு நிறைவுற்றதும் மௌலானா தம் நண்பர்களுக்கெல்லாப் ஒரு விருத்து வைத்தார்.

விருந்து முடிந்தது. விருந்து வைத்தவருக்கு நன்றி கூற வேண்டுமல்லவா? மற்றொரு விடுதலை வீரரான அஜ்மல்கான் எழுந்தார். அவர் நகைச் சுவையாய்ப் பேசுவதில் வல்லவர். எனவே இளநகை இதழை அலங்கரிக்க, “ஒவ்வொரு மூன்று மாத முடிவிலும் இம்பாதிரி ஆண்டு பூர்த்தி விழா கொண்டாடுமாறு இறைவன் அருள் பாலிப்பானாக!” என்று கூறிவிட்டு மௌலானாவைப் பார்த்தார்.

“ஏன் அவ்விதமே செய்துவிடுவோமே. ஆண்டுச் சந்தா வையும் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை கொடுத்து விடுங்கள்.

விருந்து வைக்க நான் தயார்'' என்றார் மௌலானா முகம் மதலி சட்டென்.

நல்ல பிரிவுபசாரம்

79

இந்திய வைஸ்ராயாக இருந்த இர்வின் பிரபு தம் பதவிக் காலம் முடிந்ததும் இங்கிலாந்திற்குப் பயணமாக ஆயத்த மானார். அவரை வழி அனுப்பி வைக்க டில்லிப் புகைவண்டி நிலையத்தில் ஏராளமான அதிகாரிகளும் நண்பர்களும் திரண்டு நின்றார்கள்.

எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு வைஸ்ராய் வண்டிக்குள்தான் ஏறப்போனார்.

ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தார். வைஸ்ராய்க்கு அஷ்ட கோணலாய் வளைந்து வணக்கம் செலுத்தி விட்டு அவருடன் கை குலுக்கினார். அத்துடன் மனிதர் போகக்கூடாதோ, ஏதாவது வைஸ்ராய்க்கு உபகார வார்த்தை கூற வேண்டும்போல் தோன்றியதோ என்னவோ, மகானுபாவர் உதிர்த்தாரே பார்க்கலாம்.

“உங்களை வழி அனுப்பி வைப்பதில் எப்பொழுதுமே நான் மகிழ்ச்சி அடைபவன்.”

இதைக் கேட்டு வைஸ்ராயால்கூடத் தம் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

பன்யனும் பாதிரியாரும்

80

இங்கிலாந்து நாட்டின் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர் ஜான் பன்யன். அவர் ஒரு முறை மத விரோதப் பிரசங்கம் செய்துவிட்டார் என்று கூறி அவரைப் பிடித்துப் பெட் போர்டு என்னுமிடத்தில் சிறை வைத்துவிட்டார்கள். மதவெறி தாண்டவமாடிய காலம் அது.

ஒரு நாள் பாதிரியார் ஒருவர் அவரைப் பார்ப்பதற்காகச் சிறைக்கூடம் வந்தார். ஜான் பன்யனுக்கு போதனை புரிந்து அவர் மனத்தை மாற்ற வேண்டுமென்பதே பாதிரியார் வந்த தின் நோக்கம். எனவே அவரைப் பார்த்து, “நண்பரே! நான் கடவுளிடமிருந்து உமக்கு ஒரு செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறேன். உம்மை இங்கிலாந்திலுள்ள சிறைக் கூடங்களி

லெல்லாம் தேடி அலைந்த பிறகு நீர் இங்கிருப்பதை அறிந்தேன்'' என்று கூறினார்.

“என்ன கடவுளிடமிருந்து செய்தி கொண்டு வந்திருப்பதாய்க் கூறுகிறீர்கள்; என்னைத் தேடி அலைந்ததாயும் சொல்லுகிறீர்கள். நான் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக இங்கிருப்பது தான் கடவுளுக்கு நன்றாகத் தெரியுமே” என்று கேட்டார் பன்யன் பாதிரியாரைப் பார்த்து.

பாதிரியார் முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

ட்ருமனின் சலிப்பு

81

அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக ஹேர்ரி ட்ருமன் இருந்தபோது வெண் மாளிகையில் ஒருநாள் விருந்தொன்று நடந்தது. அதற்கு ஜனாதிபதியின் நண்பர்கள் பலர் வந்திருந்தனர். விருந்து முடிந்ததும் எல்லோரும் மகிழ்ச்சியுடன் உட்கார்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது ட்ருமன் தம் நண்பர்களைப் பார்த்து, “இந்த உத்தியோகமே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை” என்றார் திடுதிப் பென்று.

எல்லோருக்கும் ஒரே வியப்பு, என்ன, ஜனாதிபதிப் பதவி வானத்தின் கீழுள்ள மிகப் பெரிய பதவியாயிற்றே.

“ஏன் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை?” என்று கேட்டார் நண்பர் ஒருவர்.

“நீங்கள்தாம் சொல்லுங்களேன். இந்தப் பதவியிலேயே இருந்தால் என்ன பிரமாத வருங்காலமிருக்கிறது?” என்று கேட்டாரே ட்ருமன்.

நண்பர்களுக்கெல்லாம் ஒரே சிரிப்பு.

மௌலானாவின் சிறப்பு

82

மௌலானா முகம்மது அலி ஒரு காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்குச் சென்றிருந்தார். அங்குத் தலைவர்களெல்லாம் ஆவேசப் பிரசங்கம் செய்தார்கள். இந்தியாவை அடிமைப்படுத்தியிருந்தவர்கள் மீது மாநாட்டிற்கு வந்திருந்தவர்க்கெல்லாம் இருந்த ஆத்திரத்தைச் சொல்லி டியாது.

அன்று பிபின் சந்திரபால் அவர்கள் பெரு முழக்கம் செய்யும்போது, “வெள்ளையர்கள் இந்த நாட்டை விட்டு முட்டை முடிச்சகளுடன் கிளம்பிவிடவேண்டும்” என்று கர்ஜித்தார்.

உடனே மௌலானா எழுந்தார், “என்ன, முட்டை முடிச்சகளுடன் போகச் சொல்லுகிறீர்கள் அவர்களை” என்று எதிர்த்துக் கத்தினார்.

கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் அவரையே திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

“முட்டை முடிச்சகள் நம்முடையதல்லவா?” என்றாரே மௌலானா.

கூட்டம் சிரித்தது, பிறகு சிந்தித்தது.

கலைவாணரின் வண்டியோட்டி

83

கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்களும் டி. ஏ. மதுரம் அவர்களும் ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்ளுவதற்காக ஓர் ஊருக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களின் வண்டியோட்டி அன்று வேலைக்கு வராததால் புதிய ஆள் ஒருவனைத் தற்காலிகமாகச் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். அவன் தான் அன்று வண்டியோட்டியவன். அவன் பந்தயத்தில் வண்டியோட்டிப் பழகினவனோ என்னவோ வண்டியைக் காற்றாய்ப் பறக்கடிக்க ஆரம்பித்தான்.

என். எஸ். கிருஷ்ணனுக்குப் பயமாகப் போய்விட்டது. கொஞ்சம் பார்த்து ஓட்டப்பா!” என்றார்.

“சரி!” என்று சொன்னானே தவிர வண்டியின் வேகம் சிறிதும் குறையக் காணோம்.

என். எஸ். கிருஷ்ணனுக்கும் மதுரத்திற்கும் ஏன்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. நல்ல வேளையாக ஓர் ஊர் வரவே காப்பி சாப்பிட வேண்டுமென்று கூறி வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னார்கள்.

காப்பி சாப்பிட்டாயிற்று. கிருஷ்ணனும் மதுரமும் தயங்கிக்கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்து, “ஏறுங்களேன்!” என்றான் வண்டியோட்டி.

“போதுமப்பா நாங்கள் வேறு எதிலாவது போய் கொள்ள லாமென்று நினைக்கிறோம். நீதான் வண்டியைக் கண் முக்குத் தெரியாமல் விரட்டுகிறாயே. நாங்கள் போகும் ஊர்களிலெல்லாம் மக்கள் திரண்டு நின்று வரவேற்பார்கள். நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் இன்றைக்கு என்றைக்கும் விடப் பெரிய கூட்டம் கூடுமென்று நினைக்கிறேன்,, என்றார் கிருஷ்ணன்.

“ஏன்?” என்று கேட்டான் வண்டியோட்டி.

“நீ போகிற வேகத்தைப் பார்த்தால் அப்படித்தான் அப்பா தோணுது எனக்கு” என்றார் கிருஷ்ணன் சிரிக்காமல்.

ஒரே ஆலோசனை

84

சுரங்கத் தொழிலாளர் கூட்டம் ஒன்று நடந்தது. பெர்னார்ட்ஷாவும் அதில் கலந்து கொள்ள வெண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். ஷா ஒரு சோஷலிஸவாதியல்லவா? கூட்டத்திற்கு வருவதாக ஒப்புக் கொண்டு விட்டார்.

கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது, ஏதாவது பேசுமாறு ஷாவை வேண்டிக் கொண்டனர் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு பண்ணியவர்கள்.

ஷா எழுந்தார். அந்த மனிதர் பேசுவதுதான் ஒரே வேடிக்கையாக இருக்குமே. மக்களின் கவனமும் பார்வையும் அவர் பக்கமே திரும்பின.

ஷா சொன்னார் :

“சுரங்கத் தொழிலாளர்களுக்கு நான் அதிகம் சொல்ல விரும்பவில்லை. ஒன்றே ஒன்றுதான் கூறப் போகிறேன். அதை மட்டும் அவர்கள் நினைவிற்கொண்டு நடந்தால் போதும்.”

“அவர்களிடம் நான் கேட்டுக் கொள்வதெல்லாம் நீங்கள் மீண்டும், மீண்டும் கீழே போகாதீர்கள். மேலே ஏறி வாருங்கள் என்பதுதான்.”

கூட்டமெங்கும் ‘கொல்’ என்ற சிரிப்பு,

அப்பாவும் அம்மாவும்

85

ஒரு நாள் அபூ நவாஸ் தெரு வழியே சென்று கொண்டிருந்தார். ஏதோ காரணத்திற்காக அவர்மீது ஒருவருக்கு வெறுப்பு. அந்த மனிதன் அவர் எதிரே வந்து கொண்டிருந்த

தான். அபூ நவாஸ் பாட்டிற்கு நடந்து கொண்டிருக்க, அவன் தான் அவரை சலாம் சொல்லி நிறுத்தினான்.

ஏதாவது சொல்லி அபூ நவாஸை மட்டம் தட்ட வேண்டுமென்று வெகு நாட்களாகவே திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் பொன்னான வாய்ப்பு ஒன்று கிடைத்து விட்டதாக எண்ணி மகிழ்ந்தான். “என்ன, இதுவரை நான் கவனிக்கவே இல்லை. முற்றிலும் என்னைப் போலவே இருக்கிறீர்கள் உருவத்தில். ஆமாம்; உங்கள் அம்ம எங்கள் ஊர் பக்கம் வந்திருப்பார்களோ?” என்று கேட்டான் அவன்.

அபூ நவாஸ் புரிந்து கொண்டு விட்டார் எதற்காக தம்மை அவன் வளைக்கிறான் என்று. எனவே சட்டென்று, “என் அம்மா வரவில்லை. என் அப்பா வந்திருக்கிறார்” என்று கூறி விட்டு நடந்து கொண்டே இருந்தார்.

அதன்பின் அவன் ஏன் நிற்கிறான் அங்கு?

ஸ்டாலின் அச்சம்

86

போர் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. ஈரானின் தலைநகரான தெஹ்ரானின் நேசதேசத் தலைவர்களான ரூஸ் வெல்ட், சர்ச்சில், ஸ்டாலின் மூவரும் சந்தித்துப் பேசினார்கள். பொதுப் பகைவனான ஹிட்லரை எதிர்த்துப் போராடிய அவர்களுக்கிடையே ஒருவர்மீது ஒருவருக்குச் சந்தேகம் இருந்து வந்தது. இதனை அறிந்த சர்ச்சில் ஸ்டாலினை ஒரு நாள் ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளருடன் மட்டும் சந்தித்துப் பேசினார். அவர்கள் மட்டும் அன்று நாலரை மணி நேரம் பேசினார்கள்.

ஸ்டாலின் தம் நாட்டு அரசியல் அமைப்பைப் பற்றியும் அங்கு எவ்விதம் ஒருவன் அரசியல் துறையிலும், தொழில் துறையிலும் முன்னேறலாம் என்பது பற்றியும் சர்ச்சிலுக்கு விளக்கினார்.

அவற்றையெல்லாம் கேட்டு வந்த சர்ச்சில், “அதெல்லாம் இருக்கட்டும். நீங்கள் எங்களைச் சந்தேகிப்பதாகத் தெரிந்தேன். உண்மையிலேயே நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா நாங்கள் உங்களைத் தாக்குவோம் என்று” கேட்டார்.

‘ஆமாம்!’ என்கிறாற்போல் ஸ்டாலின் தலையசைத்தார்.

“உங்களை அப்படி நினைக்கச் செய்வது எது?”

“நீங்களாக நான் இருந்தால் நான் என்ன செய்வேனோ அதை நினைத்துத்தான்...” என்று இழுத்தார் ஸ்டாலின்.

நடனக்காரியும் பெர்னார்ட்ஷாவும்

87

ஒருநாள் பெர்னார்ட்ஷாவைச் சந்திக்க பிரபல நடனக்காரி ஒருத்தி வந்திருந்தாள். இருவரும் பல விஷயங்கள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இறுதியில் அவள், “நீங்கள் ஒரு குழந்தையின் தந்தையாக ஆகவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்” என்று கூறினாள்.

பெர்னார்ட்ஷா அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“என்னையே நீங்கள் மணந்து கொண்டால் என்ன? நான் ஒரு சிறந்த நடனப் பெண், தாங்களோ தலைசிறந்த நாடக ஆசிரியர். நக்மிருவருக்கும் பிறக்கும் குழந்தை என் அழகும் உங்கள் அறிவும் பெற்றிருக்கும்ல்லவா?” என்றாள் அவள்.

பெர்னார்ட்ஷாவின் கண்கள் சுடர்விட்டன. இதழ்களிலெல்லாம் ஏளன நகை. “அது சரி; என் அழகும், உங்கள் அறிவும் பெற்றுக் குழந்தை பிறந்து விட்டால்...?” ஷா கேட்டார். நடனக்காரி விழித்தாள்.

டாக்டரின் பதில்

88

டாக்டர் பேரன் என்பவர் உலகப் புகழ் பெற்ற ஹங்கேரிய சர்ஜன். அவர் தாம் செய்யும் ஆபரேஷன்களுக்கு மிகவும் அதிகமான கூலி கேட்பார். மனிதர் மிகவும் கண்டிப்பானவர். தாம் கேட்கும் கூலியில் பைசாக் குறைந்தால் கூடக் கத்தியை எடுக்க மாட்டார் அவர். கத்தியுடன் பழகியோ என்னவோ அவர் நாவும் கூர்மையாக ஆகிவிட்டிருந்தது. நெஞ்சைக் கீறி விடுகிறாற்போல் சில சமயம் அவர் பேசி விடுவார். “ஏன் டாக்டர் தாங்கள் கத்தியை எடுக்க வேண்டும் ஆபரேஷனுக்கு? உங்கள் நாவையே அதற்காகப் பயன்படுத்தலாமே” என்று கூடச் சில சமயங்களில் கூறத் தோன்றும்.

அவரிடம் ஒரு நாள் ஓர் ஆலை முதலாளி வந்தார் ஆபரேஷன் செய்துகொள்வதற்காக.

“ஆயிரம் கிரவுன் தந்தால் செய்வேன்” என்றார் டாக்டர் பேரன்.

“அவ்வளவு பணமா? நிரம்ப அதிகமாயிருக்கிறதே” என்றார் ஆலை முதலாளி தயங்கிக் கொண்டே.

“அப்படியா? பக்கத்தில் ஒரு டாக்டர் இருக்கிறார். அவரிடம் போங்கள். இதில் பாதித் தொகைதான் அவர் கேட்பார். அத்துடன் இன்னொரு சௌகரியமும் உண்டு உங்களுக்கு. அந்தத் தொகையை நீங்கள் செலுத்த வேண்டியதில்லை. உங்கள் வாரிசுகள் செலுத்திக் கொள்வார்கள்” என்று டாக்டர் கூறினார். நோயாளி சிரித்தார்.

சர் சையிதின் பதில்

89

ஒரு முறை அலிகர் பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவிய சர் சையித் அஹ்மத்கான் இரயில் ஒன்றைப் பிடித்து பெட்டிக்குள் ஏறினார்.

ஏறியவரை எல்லோரும் ஏறிட்டுப் பார்த்தார்கள். எல்லோருடைய பார்வையிலும் வெறுப்பு குமிழிட்டுக் கொண்டிருந்தது. “சௌகரியமாய் உட்கார்ந்து கொண்டு போகலாம் என்று எண்ணினோம். இந்த மனிதன் வேறு வந்து தொலைந்தானே” என்று அவர்களுக்கு வருத்தம்.

சர் சையித் அமைதியாய்ப் போய் ஆங்கிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

“நகரும்; நான் ஒரு பாரிஸ்டராக்கும்” என்றார் அங்கிருந்த கோட்டும் சூட்டும் போட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு ‘கனவான்’.

சர் சையித் இந்தப் பக்கம் நகர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“அப்படிப் போய் உட்காரும் ஐயா, என்னை யார் என்று எண்ணிக் கொண்டீர். நானும் ஒரு பாரிஸ்டர் தான்” என்றார் மற்ொரு மனிதர்.

சர் சையித் அமைதியாக, “நான் ஒன்றும் உங்களுக்குக் குறைந்தவனல்லன். நீங்கள் பாரிஸ்டர் என்றால் நான் பாரிஸ்டருக்கு அப்பன் தெரியுமா?”

“என்ன சொல்கிறீர், என்ன சொல்லுகிறீர்?” என்று பாய்ந்தனர் அந்த இரு பாரிஸ்டர்களும்.

“நான் பாரிஸ்டருக்கு அப்பன் என்கிறேன். என் மகன் ஸையித் மஹ்மூத் ஒரு பாரிஸ்டர்.”

அதிர்ஷ்டசாஸி

90

அமெரிக்க நடிகரான ஜான் பார்ரிமோர் ஒரு விருந்துக்குச் சென்றிருந்தார். அங்கு ஏககூட்டமாயும் கூச்சலாயுமிருந்தது. கூட்டம், கூச்சல் என்றால் பார்ரிமோருக்கு பிடிக்காது. “இது என்னடா சங்கடம், இப்படி வந்து மாட்டிக் கொண்டோம்” என்று எண்ணிக்கொண்டே கூட்டம் அதிகமில்லாத இடம் எது என்று நோட்டமிட்டார். ஒரு மூலை காலியாக கிடந்தது. அங்குப் போய் அமர்ந்தவர் தாம், “ஹலோ!” என்னும் குரல் கேட்டுத் திரும்பினார். திரும்பியவர் ஏன் தான் அப்படி திடுக்கிட்டாரோ?

உண்மையில் வந்தவர், ஒரு பெரிய தொண தொணப்புக் காரர். பேச்சைப் பிடித்தால் இலேசிலே விடமாட்டார் அவர். உயிர் போகிறது என்று சொன்னாலும் சரிதான்.

“ஐயோ!” என்று கத்த வேண்டும்போல் தோன்றியது பார்ரிமோருக்கு. என்ன செய்வது?

பாவி மனிதர் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு கழுத்தை அறுக்கத் தொடங்கிவிட்டார். “உங்களைப் பார்த்த தில் ரொம்ப மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நானும் யார் யாரையோ இங்குப் பார்த்தேன். நாமெல்லாம் பேசுவதற்குத் தகுந்த ஆள் ஒருவர் கூடக் கிடைக்கவில்லை. நல்லவேளை உங்களைப் பார்த்தேன்... என்ன சொல்கியம்? தானே?”

“ஆமாம்” என்று இழுத்தாற்போல் சொன்னார் பார்ரிமோர். “பேசுவதற்கு ஆள் அகப்பட்டது பற்றிய வரையில் என்னைக் காட்டிலும் நீங்கள் எவ்வளவோ அதிர்ஷ்டசாஸி,”

ஹி... ஹி என்றார் அந்தத் தொண தொணப்பு மன்னர்.

ஜெர்மன் வீரனும் ஹிட்லரும்

91

இரண்டாவது உலகப் போர் யிக மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. வலை வீசிப் பறவைகளைப் பிடிப்பதுபோல் மின்னல் வேகத் தாக்குதல்கள் மூலம் ஐரோப்பிய நாடுகளை

யெல்லாம் கைப்பற்றிய பின்னர் ஹிட்லர் ரஷ்யாவின்மீது பாய்ந்திருந்த சமயம்.

கிழக்குப் போர்முனையில் ரஷ்யர்களின் கடும் எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது ஜெர்மன் பொர் வீரர்களுக்கு அவர்கள் உற்சாகப்படுத்தி ஊக்குவிப்பதற்காக ஹிட்லர் கிழக்குப் போர் முனைக்கு வந்திருந்தார்.

வீரர்களைப் பார்த்து ஆர்வ மொழிகள் கூறிவரும்பொழுது அவர் ஒரு வீரனிடம் திடுதிப்பென்று கேட்டார். “உன் அருகில் சோவியத் குண்டு விழும்போது உன் இறுதி விருப்பம் என்னவாக இருக்கும்?” என்று.

அந்த வீரன் ‘சட்டென’ பதில் சொன்னான்: “என் அருகில் தாங்களுமிருக்க வேண்டுமென்பதே என் விருப்பமாக இருக்கும்.”

ஹிட்லர் சிரித்துக் கொண்டே நகர்ந்தார்.

யார் போக்கிரி?

92

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தின் தலைமை நீதிபதியாயிருந்தவர் ஜெய்மர்ஸ் என்பவர். அவர் கடுமையாக தண்டனை கொடுப்பவர் என்று பெயர் பெற்றிருந்தார். அத்துடன் அகங்காரமும் ஆணவமும் அவரின் பிறவிக் குணங்களாயிருந்தன.

ஒரு நாள் அவர் தம் பிரம்பால் ஒரு கைதியை சுட்டிக் காட்டி, “என் பிரம்பின் ஒரு கோடியில் ஒரு போக்கிரி இருக்கிறான்” என்று கூறினார்.

உடனே அந்த கைதி, “பிரபுவே! எந்தக் கோடியில்?” என்று கேட்டானே பார்க்கலாம்.

ஜெய்மர்ஸின் கர்வம் அன்றுதான் அடங்கியது.

தாகூரின் பயம்

93

தாகூர் அப்பொழுது இளைஞர். அவருக்கு பல இடங்களிலும் பெண் பார்த்தார்கள். ஒரு பணக்காரக் குடும்பத்தில் ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளைப் போய்த் தாகூரும் பார்த்து வந்தார். அவருக்கு பெண்ணைப் பிடித்து விட்டது. ஆனால்

என்ன காரணத்தாலோ பெண் வீட்டார் அந்தத் திருமணத் திற்கு இணங்கவில்லை.

சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் தாகூர், அந்த பெண்ணுக்கு மணமரகி விட்டதென்றும் ஆனால் அவளின் கணவன் இறந்து விட்டானென்றும் அவள் பொட்டிழுத்து பூமிழுத்து விதவையா யிருக்கிறாள் என்றும் ஒரு நண்பர் வாயிலாக அறிந்தார்.

உடனே தாகூர் “நல்ல வேளை நான் அவளை மணக்க வில்லை” என்றாரே பார்க்கலாம்.

நண்பருக்கோ ஒரே சிரிப்பு.

பையனின் கேள்வி

94

குடானின் தலைநகரான கர்மீயிலிருந்த அயல் நாட்டுத் தூதுவர் ஒருவர் ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் தம் மகனை அழைத்துக் கொண்டு உலவச் செல்வதுண்டு. அவர்கள் செல்லும் வழியில் ஜெனரல் கார்டன் ஒட்டகை ஒன்றின்மீது அமர்ந்திருக்கிறாற்போல் ஒரு சிலை இருந்தது,

“யார் அப்பா இது?” என்று கேட்டான் பையன் ஒரு நாள்.

“அதுதான் கார்டன்” என்றார் தந்தை.

அவரின் பதவிக் காலம் முடிந்தது. தந்தையும் மகனும் இறுதி முறையாக அந்தச் சிலை இருக்கும் பக்கமாக உலவ வந்தபோது பையன் அந்தச் சிலையிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டான். அதன் மீது அவனுக்கு ஒரு பற்றே பிறந்து விட்டிருந்தது இதற்குள்.

இருவரும் கப்பலில் ஏறிவிட்டார்கள், துறையை விட்டுக் கப்பல் அலையைக் கிழித்துக் கொண்டு அகல் உடலில் பயணம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டது.

“அப்பா!” என்றான் பையன்.

“என்னடா கண்ணே!” என்று கேட்டார் தந்தை.

“அந்த சாது கார்டன்மீது எப்போதும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தானே அவன் யார் அப்பா?” என்றானே பார்க்க லாம்.

தந்தை தம் மகனின் திறமையைக் கண்டு அயர்ந்துபோய் விட்டார்:

நரகத்தின் பிரஜை

95

லாயிட் ஜார்ஜ் ஒரு நாள் ஐரிஷ் உழவர் கூட்டத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் “நான் அயர்லாந்து, இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து, வேல்ஸ் இவற்றிற்கெல்லாம் குடியாட்சி உரிமை வழங்க விரும்புகிறேன்” என்று கூறினார்.

கூட்டத்திலிருந்த குடிகாரன் ஒருவன், “நரகத்திற்கு மட்டும் இல்லையா?” என்று கத்தினான். குடி மயக்கம் மட்டுமல்ல காரணம் அவன் இவ்வாறு கத்தியதற்கு. லாயிட் ஜார்ஜ் மீது அவனுக்கிருந்த வெறுப்பும் ஒரு காரணமாகும்.

உடனே லாயிட் ஜார்ஜ் “மறந்துவிட்டேன். தம்முடைய சொந்த நாட்டைப் பற்றி நினைவுப்படுத்திய அவருக்கு நான் தன்றி செலுத்துகிறேன்” என்றார் சட்டென.

வில்சனும் பத்திரிகை நிருபரும்

96

அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக இருந்த உட்ரோ வில்சன் தம் காலணிகளுக்குத் தாமே ‘பாலிஷ்’ போட்டுக் கொள்ளுவார். இது அவரின் நீண்ட நாள் பழக்கம். அமெரிக்க ஜனாதிபதியாய் வெண் மானிகையை அடைந்தபோதும் அந்தப் பழக்கத்தைவிட விரும்பவில்லை அவர்.

ஒரு நாள் அவர், ‘பாலிஷ்’ போடும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது அந்நிய நாட்டுப் பத்திரிகை நிருபர் ஒருவர் அவரைப் பார்க்க விரும்புவதாக செய்தி வந்தது, அவர் வந்தவரைக் காக்க வைக்கவும் விரும்பவில்லை. ‘பாலிஷ்’ வேலையை விடவும் மனமில்லை அவருக்கு.

“வரச் சொல்” என்று உத்தரவிட்டார் ஊழியனிடம்.

நிருபர் வந்தார். ஜனாதிபதி தம் காலணிகளுக்குப் ‘பாலிஷ்’ போட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் அவருக்குப் பெரும் வியப்பு.

“என்ன, தங்கள் காலணிகளுக்குத் தாங்களே ‘பாலிஷ்’ போட்டுக் கொள்ளுவதோ?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம், தாங்கள் யார் காலணிக்கு பாவிஷ் போடுவது வழக்கம்?” என்று கேட்டார் வில்சன் கணமும் தாமதியாமல்.

நிருபர் ஏன் அதற்குமேல் பேசப் போகிறார்?

விருந்து விழாச் சொற்பொழிவு

97

சோட்டும், டெப்யூவும் இருவரும் பேச்சாளர் ஆவர். அவர்கள் இருவரும் அன்று ஒரு விருந்தில் கலந்துகொண்டனர். அவெரிக்க நாட்டில் விருந்து முடிந்ததும் நடனமோ, சொற் பொழிவோ நடப்பதுண்டு. இவ்விருந்து விழா சொற் பொழிவு செய்வதற்குப் பெரும்பாலும் சோட், டெப்யூ இவ்விருவருள் ஒருவர் தாம் அழைக்கப்படுவர்.

விருந்து முடிந்தது. டெப்யூதான் முதலில் பேசினார். அப்பொழுது அவர் சோட்டை அறிமுகப்படுத்தும் முகத்தான் பின்வருமாறு கூறினார்: “கனவான்களே! விருந்து விழாக்களில் சொற்பொழிவு செய்வதில் வல்லவரான சோட் அமெரிக்காவின் புகழ்மிக்க பேச்சாளர்களுள் ஒருவர் ஆவார். அன்றி யிருந்து ஒரு நல்ல சொற்பொழிவை நீங்கள் விரும்பினீர்களானால் அவர் வாய்க்குள் விருந்துணவைப் போட்டுவிட வேண்டியதுதான். பேச்சு தானாகப் பிய்த்துக் கொண்டு கிளம்பி விடும்.”

டெப்யூ பேசி முடித்ததும், சோட் எழுந்தார்: “கனவான்களே! டெப்யூ சொன்னார் என் வாய்க்குள் விருந்துணவைப் போட்டுவிட வேண்டியதுதான் பேச்சுத் தானாகப் பிய்த்துக் கொண்டு வந்து விடும் என்று. நல்லது; ஆனால் நான் உங்களுக்கு ஓர் எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். நீங்கள் உங்கள் வாயைத் திறந்து டெப்யூவின் பேச்சைப் போட்டுக்கொண்டீர்களோ நீங்கள் உண்ட விருந்துணவெல்லாம் தானாக வெளிவந்துவிடும்!,” என்று கூறிவிட்டுக் கூடியிருந்தோரை பார்த்தார் சோட். கேட்க வேண்டுமா சிரிப்பிற்கு?

குருட் காண்ட்

98

ஜெர்மன் தத்துவ ஞானி காண்ட் ஒரு விருந்திற்குச் சென்றிருந்தார். அன்று அவர் ஏதோ மகிழ்ச்சியில் சற்று அதிகமாக மது அருந்தி விட்டார். இதனால் அவருக்குச் சிறிது நிதானம் கூடத் தவறிவிட்டது.

விருந்து முடிய வெகு நேரம் ஆகும்போல் தோன்றியது. அவருக்கோ கொஞ்சம் கண் பார்வை பற்றாது. வெளியேவந்து எட்டிப் பார்த்தார். ஒரே இருட்டாக இருந்தது. கூள்ளே சென்று சில கணங்களிலே திரும்பி வந்த காண்ட் தெருவில் இறங்கி நடந்தார். எப்படியோ அந்த இருட்டில் தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

வாயிலில் வைத்து அவரைக் கண்டதும் வேலைக்காரிக்கு ஒரே ஆச்சரியம். “எப்படி வந்தீர்கள் இந்த இருட்டில்?” என்று பதறிப் போய்க் கேட்டாள் அவள்.

“விளக்கொன்றை எடுத்துக்கொண்டுவந்து சேர்ந்தேன்.”

“எங்கே விளக்கு?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“இதோ!” என்று தூக்கிக் காட்டிய காண்ட் “இங்கு வந்து சேர்ந்ததும் அணைந்துவிட்டது போலும்” என்றார்.

அடுத்த நாள் அவருக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. சென்ற இரவு விருந்து வைத்தவர் தாம் எழுதியிருந்தார். அதில் அவர் “நேற்றிரவு இங்கிருந்து தாங்கள் எடுத்துச் சென்ற குருவிக் கூண்டைத் தயவுசெய்து திரும்பி அனுப்பி வைத்தால் நல்லது” என்று எழுதியிருந்தார். அப்பொழுது தாம் காண்டிற்குப் புரிந்தது தாம் எடுத்து வந்தது விளக்கல்ல, வெறும் குருவிக் கூண்டு என்பது.

நடிகையின் தவிப்பு

99

ஒரு நாள் இரவு ஒரு மாளிகையில் விருந்து கோலாகலமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. வந்திருந்தோர் அனைவரும் குடித்து விட்டு, கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது விருந்தளித்த கனவான் எழுந்தார். “எல்லோரும் தங்கள் கல்லறைமீது என்ன வாசகம் எழுத வேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்களோ அதனை இப்பொழுதே, எழுதி எழுந்து நின்று வாசிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார். எல்லாம் வெறுமனே வேடிக்கைக்காகத்தான்.

அங்கு ஒரு நடிகையுமிருந்தாள். அவள் பலபேரைமணந்து விவாக விடுதலை பெற்றவள். அவளுக்கு என்ன வாசகம் எழுதலாம் என்றே தோன்றவில்லை. யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தாள். அடுத்திருந்தவரைப் பார்த்து, “இது என்ன ரங்கடம், ஒன்றும் தோன்ற மாட்டேன் என்கிறதே” என்றாள் அவள்.

“நான் எழுதித் தரட்டுமா?”

“நிரம்ப நன்றி. எழுதித் தாருங்கள்!”

“ஆனால் நீங்கள் தாம் வாசிக்க வேண்டும்.”

“சரி,”

அந்த மனிதர் எழுதிக் கொடுத்தார், அவள் வாசித்தாள். வாசகம் இதுதான்:

“இறுதியில் அவள்தனியே துயிலத் தொடங்கிவிட்டாள்.”

ஷைத்தானின் நண்பன்

100

பெஞ்சமின் டிஸ்ரேலி ஒரு முறை தேர்தலில் நின்றார். வீடு வீடாகச் சென்று தமக்கு ஒட்டுப்போடுமாறு கேட்டுத் கொண்டு வந்தார்;

அப்பொழுது ஒரு குடியானவன் அவரைப் பார்த்து, “உமக்கு ஒட்டுப் போடுவதைக் காட்டிலும் ஷைத்தானுக்கும் போடலாம், பேர்ய் வாரும் ஐயா!” என்றான்,

டிஸ்ரேலி கொஞ்சமும் கோபப்படவில்லை. சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்: “உங்கள் நண்பர் ஒட்டுக் கேட்டு வரா விட்டால் எனக்குப் போடலாம் அல்லவா?” என்று.

ஜெர்மனியில் ஏ. எஸ். பி. ஐயர்

101

சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் நீதிபதியாயிருந்து ஓய்வு பெற்றிருந்த ஏ. எஸ். பி. ஐயர் ஒரு முறை மேற்கு ஜெர்மனிக்குச் சென்றிருந்தார். அங்கு அவர் ஒரு விருந்தில் கலந்து கொண்டார்.

எல்லோரும் கத்தி, முள் கொண்டு சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். ஏ. எஸ். பி. ஐயர் மட்டும் அவற்றை எடுத்து மேஜைமீது வைத்துவிட்டு கையாலேயே சாப்பிடலானார்.

இதைப் பார்த்து ஆச்சரியமுற்ற ஜெர்மானியப் பெண்மணி ஒருவர் “என்ன, கையால் சாப்பிடுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

உடனே ஏ. எஸ். பி. ஐயர், “ஏன், தாங்கள் எதைக் கொண்டு சாப்பிடுவது வழக்கம்? [கால்களைக் கொண்டோ?” என்று கேட்டதும் எல்லோர் இதழ்களிலும் இளநகை நெளியலாயிற்று.

உரிமைப் பதிவு

முதற் பதிப்பு	:	ஆகஸ்ட்	1961
இரண்டாம் பதிப்பு	:	ஜூன்	1985
மூன்றாம் பதிப்பு	:	ஜூலை	1988
நான்காம் பதிப்பு	:	ஜூலை	1992
ஐந்தாம் பதிப்பு	:	செப்டம்பர்	1994
ஆறாம் பதிப்பு	:	ஜூன்	1997

விலை ரூ. 14-00

அச்சிட்டோர் :

மாஹின் பிரிண்டர்ஸ்

29. அப்பு மேஸ்திரி தெரு,
சென்னை-600 001.